K.H.SCHEER "

Člověk a netvor

Knihovnička Pěny Rhodan 44 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

létali tam a tváře měli jako vyřezané ze dřeva. Za nimi se tlačili malí, rychlí roboti lékařského oddělení. Občas zacinkaly nástroje. Na čelních i zádových pancířích speciálních strojů svítil symbol lékařské služby. Tito neúnavní a zcela bezporuchoví roboti byli sestrojeni ku pomoci nemocným lidem.

Teď se připravovali do akce.

Rozkaz však dosud nepřicházel. Muži se strnulými tvářemi napjatě sledovali dění za stěnou z průhledného plastiku. Vše bylo připraveno k rozhodujícímu kroku. Čekalo se na rozhodnutí jediného muže.

Perry Rhodan, velitel expedice na Arkon a administrátor sjednocené Země, měl obě ruce opřené o dělící stěnu, jako by chtěl dlaněmi chránit sedm set zatracenců za ní.

To, co se odehrávalo za stěnou, vypadalo tragikomicky. Nemocní, bezmocní lidé, vyčerpaní k smrti, se sice smáli a zpívali si, ale ne z radosti a hloubi duše, nýbrž díky jedu, kterým se nakazili. Lékaři tento stav nazvali hypereuforií. Připomínal ovlivnění silnými drogami.

Rhodan pozoroval tančící, zpívající a ječící nemocné. Měl přitom pocit bezmoci. Vážní mužové, bystří astronauti, technici a vysoce kvalifikovaní vědci se změnili v blábolící blázny. Sedm set infikovaných členů posádky rázem zapomnělo na služební povinnosti a stalo se tím, čím nyní byli - beznadějnými zoufalci.

„Tak přece něco udělejte!" zaúpěl Rhodan.

Biolog Janus van Orgter se kousl do spodního rtu. Toxikoložka Tina Sarbovna ztratila veškerou svou obvyklou odmítavou kousavost. Teď už byla jen člověkem, citlivou ženou, která si nevěděla rady.

Lékařský šéf na TITANU, chirurgické eso profesor Kamer, chvíli uvažoval o přímém zákroku do mozku nemocných, ale hned takovou myšlenku zavrhl.

Rhodan přemýšlel. Přímo před jeho očima tančili, řádili a povykoval i jeho nejlepší muži, protože se hned po přistání na planetě Honur dali domorodci umluvit a přijali jejich dárky. Každý dostal malého, roztomilého živého medvídka, aby se s ním potěšil.

Kdo by odmítl! Tato asi třiceticentimetrová stvoření proměnila srdce každého z nich v hroudy másla. Muži měli prostě smůlu, protože je neznámý protivník prostřednictvím domorodců vystavil medvídkům, jejichž srst byla vypreparována argonitem - plynem, způsobujícím hypereufórii.

Nicméně Rhodan si to přece jen vyčítal. Nemusel to přece dovolit... a navíc - proč vlastně přistáli na Honuru? Protože byl stranou hlavních tras a protože na této odlehlé planetě chtěli počkat na křižník GANYMED, jehož úkolem bylo přivézt ze Země další muže na doplnění posádky obřího TITANU. Vyžadovala to situace. Na Arkonu už nevládli Arkonidané, ale centrální počítač.

Rhodan tehdy čekal, dokud se neobjevili primitivní, otrhaní domorodci s medvídky v náručí. Teprve později bylo zjiš-

těno, že za nákazu mohli právě malí chlupáči a o jaký druh nervového plynu vlastně šlo. Jed, který z nich vycházel, byl vytvořen uměle.

To bylo první upozornění na existenci bytostí, které Arkonidan Crest nazval „Arasové".

Arasové se v Galaxii specializovali na výrobu a distribuci léků. Měli na ně vlastně monopol. Byli dokonce schopni vymyslet nemoci, na které pak měli lék jenom oni.

Rhodan vzpomínal na poslední události.

Nemoc zaútočila na většinu jeho nejbližších spolupracovník ku. Ušetřeni zůstali jenom Rhodan, Arkonidan Crest, mimo-í zemšťan myšob Gucky, mutant Wuriu Sengu a poručík Tiffior se zbytkem průzkumné skupiny. Tedy ti, kteří nebyli na lodici když posádka začala přijímat danajské dary.

Po příletu GANYMEDU se práce na palubě TITANU chopilo osm set speciálně vyškolených mužů, ale i přes veškerou snahu se na lodi o průměru půldruhého kilometru zatím nemohli vyznat tak jako původní posádka.

Náhle se v jídelně uvolnil stůl, o kousek se vznesl a ztěžka dopadl zpátky. Jeden z nemocných mužů vykřikl. Byl zraněn na noze.

„To je konec," hles! profesor Kamer. „Proboha, pane, jestli mutanti začnou řádit, bude zle! Tohle udělal telekinet Tama Jokida! Všiml jsem si, jak se soustřeďuje. Vydejte ten rozkaz!"

Rhodan se zatvářil zmučeně. Jeho vysoká postava byla poslední dny trochu shrbená. Z hloubi duše nesouhlasil s řešením, před něž ho vědci postavili. „Opravdu to musí být?" zašeptal. „Profesore, nemůžu přece všechny své muže..."

„Můžete a musíte," vpadla mu do řeči Tina Sarbovna. „Nadále tvrdím, že se jedná o otravu. Ještě nevíme, která nervová centra jsou zasažena, ale je jasné, že nemocní odmítají potravu a pití. Ocitají se na pokraji fyzických sil. To chcete, aby vaši přátelé zemřeli hlady?"

Rhodan sundal ruce z průhledné stěny. Zůstaly na ní otisky.

„Stillere!"

Inženýr na obrazovce zvedl hlavu.

„Začněte! Ale nepřežeňte to!"

Cvakl spínač. **Ze** vzduchotechniky jídelny mužstva vyšly bílé páry a cirkulace je rozptylovala po místnosti. Zcela neškodný, ale rychle působící omamný plyn způsoboval, že nemocní přestávali jásat a vyskakovat a zvolna upadali v léčivý spánek. Reginald Bull, Rhodanův zástupce, měl krátce před usnutím světlý okamžik. Zapotácel se směrem k průhledné stěně, otevřel ústa a s překvapeným výrazem v modrých očích klesl na podlahu.

V jídelně TITANU se rozhostil klid stejně jako v dalších místnostech lodi, kam byli nemocní shromážděni. Ženy například do Thořiny kajuty.

Pak byl zbytek omamných par odsát zpět. Rhodan pokrčil rameny. Technici otevírali bezpečnostní vstupy. Do místností s nemocnými vjeli první lékařští roboti.

Muži v bílých pláštích nafukovali matrace. Lůžka na ošetřovně by nestačila.

Na kontrolních panoramatických monitorech se rozprostírala beznadějná, pustá krajina planety Honur. Venku vládlo ticho. Podzemní laboratoře neznámých bytostí byly už dávno vyčištěny a zasypány.

Po domorodcích nikde ani památky. Jako by na Honuru nikdo nikdy nežil.

„A teď?" hlesl Rhodan. „Máte, co jste chtěli. A teď?"

Arkonidan Crest se posunul do popředí. Jeho stará, ale mladě působící tvář se mračila.

„Poleťte zpátky do soustavy Arkonu, Pěny," doporučoval klidným hlasem. „Pokud existuje nějaká pomoc, pak jenom tam. Letět k Zemi by nemělo smysl. Vaši lékaři nejsou schopni

pomoci. Takže nám nezbývá než doufat, že na Arkonu mezitím zjistili něco nového."

„Arkon!" opáčil Rhodan pohrdavě. „Vy snílku! Vaše zdegenerovaná civilizace asi těžko hledala nové léky."

„Přesto se o to pokuste," namítl tiše Crest.

„Aby nám sebrali TITAN?" zeptal se Rhodan. „Moje dohoda s centrálním počítačem dosud platí. Tento křižník, který jsme ukořistili na planetě Arkon II, nám zatím patří, protože jsme pro počítačového Regenta něco udělali. Co se však stane, až se znovu odvážíme do jeho bezprostřední mocenské oblasti? Jste schopen to zodpovědně odhadnout? Ručíte za reakci počítače? Nevím, nevím!"

„Netrapte se," odpověděl Crest. „TITAN vám patří. Dal jsem sestavit situační statistiku."

„Moc pěkné..." Šéf byl opravdu nervózní. Pak ale najednou zklidněl a zeptal se: „Co hodláte udělat?"

Kamer si oddechl a odpověděl: „Okamžitě zavedeme umělou výživu a postaráme se, aby nemocní setrvali v hlubokém spánku. Tím zaženeme akutní nebezpečí. Mezitím se budeme věnovat chemickým a biologickým analýzám. Zjistíme, zda argonický hexylamin reaguje na nějaké látky. Zatím se však musíme spokojit s tím, že naši nemocní nezemřou."

Rhodan přikývl, více toho v tomto stadiu nedokázal říct. Pak se ještě jednou podíval do jídelny. Mužstvo a roboti tam právě rozkládali polní lůžka pro lazaret.

„Nutně s vámi chce mluvit doktor Certch," ozvalo se z reproduktoru.

Rhodan zvedl hlavu. Na obrazovce se objevila úzká, unavená tvář mladého muže. Poručík Julian Tifflor ještě před několika měsíci ani ve snu nepomyslel na to, že bude patřit ke galaktonautickému štábu velení superobřího křižníku. Ztratil svůj zasněný pohled. Zátěž učinila z dvacetiletého mladíka muže, který si uvědomoval zodpovědnost.

„Certch?" zeptal se Rhodan. „Certch...?"

„Náš novy psycholog, pane," pomohl mu Tiff. „Přesněji řečeno se jedná o kybernetickou logiku."

„Aha! Přijdu nahoru. Ať počká ve velínu."

Lékaři zmizeli. Rhodan, který se náhle cítil opuštěně, ještě jednou pohlédl na bezvědomé druhy. K jejich záchraně pravděpodobně nevedla jiná cesta. Unaveně vykročil k nejbližšímu antigravu. Když opustil chodbu za jídelnou, zůstal docela sám. V této obří lodi o průměru půldruhého kilometru se osm set lidí ztratilo jako nic.

^ A ^

Eversonovo obrovité, těžké tělo vypadalo v pilotním křesle s vysokou opěrkou poněkud nepatřičně. Koneckonců bylo konstruováno pro Arkonidany, což způsobovalo, že do něj kapitánovo herkulovské tělo příliš nezapadlo.

Nejdříve se podíval na hodinky, pak přehlédl monitory na galerii a - zbrusu nová hodnostní označení své uniformy.

-^ ^ ^-

Bývalý poručík Everson se stal kapitánem teprve před několika hodinami. Dostatečný důvod k tomu, aby mu oči občas nenápadně sklouzly na hodnostní označení.

Odkašlal si a podíval se na muže osádky velínu. TITAN byl připraven ke startu. Hluboko dole hučely vysoce výkonné konvertory motorů.

Přece mě tady nenechají jen tak sedět! zamyslel se Everson. Poručík Tanner, štíhlý, tmavý, živočišný muž, nadaný skurilním humorem, si dovolil letmý úšklebek. Marcus Everson byl flegmatický obr, ovšem jak už několikrát dokázal, za jistých okolností se rázem změnil v příval živlů.

„Pozóóór!" zvolal kdosi drsně a protáhle.

Muži se ohlédli a postavili se do pozoru. Everson přimhouřil oči a schoval si uši do dlaní, aby řvounovi naznačil, co si o něm myslí. Pak se i on postavil do pozoru a mocným hlasem podal přicházejícímu Rhodanovi hlášení.

„Díky, pokračujte," odpověděl Perry Rhodan.

Everson zafuněl a padl zpátky do křesla. „To bylo dobrý, hochu," pochválil se tiše.

„Naprogramování je skončeno. Teď bych ale rád viděl, jak se tahle mašina zvedne ze země. Neumím si představit, že něco takového může vůbec lítat," řekl Tanner.

„Budeš koukat," odpověděl klidně Everson a změnil téma. „Co mu může ten doktor Certch chtít?"

Tanner zkoumavě pohlédl na excentrickou postavičku s velikou holou hlavou.

Dr. Orson Certch si vyvolil nejpodivnější obor nové vědy. Psychologové sice existovali už dávno, ovšem starali se o nitra lidských duší.

Certch byl psychologem, zabývajícím se „myšlenkovou a citovou potencí robotů".

Everson kroutil hlavou a rozechvěl tím své masité tváře.

„Ti teda mají nervy," zabručel.

„Dobře že vás vidím, pane!" zaječel na Rhodana vědec. „Musím s vámi nutně mluvit! Ihned, okamžitě!"

Psycholog byl maličký muž, sahal Rhodanovi ani ne po bradu, ovšem pokud byl vůbec někdo schopen odhadnout jednání bezduchého centrálního počítače, pak to byl právě on.

„Crest mi dal úkol!" pištěl malý muž. „Velmi zajímavé! Navíc nebezpečné. Poslouchejte, pane! Pokud hodláte letět na Arkon, jak jste si naplánoval, zažijete divy. Počítač zaútočí rychleji a bolestivěji, než si umíme představit!"

Rhodanův letmý úsměv pohasl. Najednou zpozorněl a tázavě vzhlédl. Certch sklopil oči a zvedl ukazováček.

„Chcete vědět proč? Oukej, je to poměrně prosté, dokonce i pro laika. Máme na palubě sedm set nemocných, mezi nimi i mutanty. Jejich vyléčení prozatím není možné. Vzhledem k tomu, že ani Arkon nemá potřebné léky, lze reakci počítače stoprocentně odhadnout. Počítač ví, že úspěch vašich akcí z velké části závisí na schopnostech mutantů. Ti jsou však momentálně nepoužitelní. Jasná logika počítači říká, že jste nyní velmi slabý. Chápete?"

Certch nervózně zamrkal. Rhodan opět nic nenamítal. „Oukej, tedy dobrá. U počítače ještě máte nějaké plus, například vaši neuvěřitelnou schopnost rychlého a správného rozhodování. Dále počítač odhaduje, že můžete disponovat nějakými tajnými zbraněmi, nicméně ohledně zjistitelných faktů pro něj zůstanete na úrovni obyčejného Naata nebo podobné nižší inteligence. To je však zoufale málo, abyste se mohl odvážit rozletět za počítačem! Vše! Víc snad nemusím říkat. Dejte od toho ruce pryč. Velmi naléhavě vás varuji!"

Certch si sundal z nosu brýle a hodlal odhopsat z velínu.

„Okamžik!"

Psycholog se zastavil.

Everson a Tanner se na sebe mlčky podívali. Tiff stál trochu stranou. Ve velkém velínu najednou zavládla napjatá atmosféra.

Rhodan zvolna vykročil k vědci. Zastavil se až těsně před ním.

„Protože taky trochu rozumím počítačové logice, doktore, předpokládám, že vaše vyhodnocení ohledně centrálního počítače na Arkonu vychází z jediného předpokladu - z toho, že na Arkonu nemají lék pro naše nemocné!"

„Ano!" potvrdil mužík.

„Co se stane, když tu nemoc přece jen dokážeme vyléčit? Až se to počítač dozví?"

„Změna situace o sto osmdesát stupňů. V náš prospěch." 10

„Velmi děkuji, doktore. Přirozeně docela přesně víte, že na Arkonu žádné sérum nenajdeme. V pořádku, o tom se nemusíme vybavovat. Berme tu nejhorší variantu jako reálnou." Obrátil se na kapitána Eversona. „Rozkaz pro šéflékaře. Thora. Bully a šest dalších mužů onemocnělé posádky smějí být uvedeni pouze do stavu lehkého spánku. Chci, aby těchto osm osob mohlo být kdykoliv rychle probuzeno. To je všecko."

Everson se věnoval palubnímu rozhlasu. Dr. Certch se divil. „Co máte v úmyslu?" zeptal se.

„Budu jednat podle Ultermanova zákona. Ukážeme osm nemocných. Ostatní schováme. Gucky a Sengu se postarají, aby počítač vzal na vědomí některé z jejich mimořádných vlastností. Počítač neví, že jsem vzal na palubu osm set nových lidí. Pomocí strukturálního kompenzátoru se nám před ním podařilo zatajit Freytův výlet na Zemi. Se sedmi sty muži jsme odstartovali, se sedmi sty se vrátíme. Ukážeme osm nemocných. To je opravdu jen zlomkový počet... Zároveň zjistíme, zda existuje nějaký lék. A teď mě upozorněte na něco, nač jsem v této souvislosti snad zapomněl, doktore Certchi! Má to snad nějaký háček?"

Vědec se zamyslel - a pak přišel s otázkou.

„Jste si absolutně jist, že výlet GANYMED nemohl být za-měřen?!"

„Absolutně! Tak kde je ten háček?"

„Nikde," zabručel Certch. „Ale postarejte se, aby na TITAN nepřišel nikdo na inspekci. Oukej, kdybych byl počítačem, nechtěl bych vás mít za protivníka. Já si to všechno ještě jednou promyslím."

Rhodan se zahleděl za odcházejícím mužem a řekl: „Mockrát děkuju i za varování, doktore!"

Certch se pousmál a zmizel.

„Start za deset minut, Eversone. Tiffe, informujte Freyta. Ať odletí minutu před námi."

m

Rhodan zůstal stát za křeslem prvního důstojníka a kontroloval Eversonovy příkazy. Jedno oddělení za druhým hlásilo připravenost ke startu.

O devět minut později se na obrazovce probudil k životu GANYMED. 840 metrů dlouhá a 200 metrů široká bojová loď stála tři kilometry od nich, ale z vnějších mikrofonů přicházel infemální řev jejích motorů. Mocny válec se pak důstojně zvedl, GANYMED vklouzl do nebe a vmžiku zmizel. Chvilku po něm se odlepil TITAN.

Lidé opouštěli planetu cizího trpasličího slunce s rozhodností bezstarostných bohů. Na planetě zůstali jen roztomilí med-; vidci, bývalí roznášecí smrtelné nákazy. Slunce Thatrel se proměnilo ve třpytivou placičku. Pak se ztratilo.

^ ***x*** ^

Arkon - symbol moci. Jádro Velkého impéria a domov humanoidních Arkonidanů. Díky centrálnímu počítači se z něj opět stávalo to, čím vždycky býval - srdce Galaxie.

Vynoření obou velkých křižníků z hyperprostoru bylo na arkonidské poměry zcela všední a samozřejmou záležitostí.

Tady v centru známé oblasti vesmíru vládl velmi hustý, zdánlivě až chaotický kosmický provoz.

Přesto byly Rhodanovy lodě okamžitě zaměřeny. Pět tisíc vesmírných pevností vnějšího ochranného prstence požadovalo platný vstupní kód. Rhodan uměl odpovědět jenom zastaralým klíčem, a proto se ihned ozval centrální počítač z Arkonu II.

Tento automat, který sám sebe nazýval Regentem nebo i Velkým Koordinátorem, povolil vstup obou křižníků do chráněné zóny. Zároveň se Rhodan dozvěděl novinku: Arkon II, jedna ze tří centrálních planet říše, byl už pět dní volný pro intergalaktický obchod. Počítač ještě donedávna střežil všech-

ny své tři hlavní planety jako oko v hlavě a nikoho cizího na ně nepouštěl. Mezitím se mu však patrně podařilo svou činností dekadenci Arkonidanů natolik vyretušovat, že se mohl odvážit podobného kroku. Zástupci bezpočtu galaktických civilizací měli opět přístup alespoň k jedné ze tří centrálních planet Arkonu.

„Zaměření na levoboku," hlásili navigátoři. „Velké lodě, křižníky imperiální třídy, tři jednotky."

Marcus Everson, který měl službu jako druhý pilot, se prudce ohlédl. Zamračeně hledal Rhodana.

„Imperiální třídy?" zabručel.

„Náš doprovod. Klid na palubě, žádnou paniku. Pozor, všem členům nové posádky: žádné neuvážené činy! Když jsme se tu vynořili poprvé, bylo to mnohem horší. Situace vypadala úplně jinak. Prakticky jsme byli donuceni přistát na páté planetě. Mezitím jsme však s centrálním počítačem uzavřeli dohodu. Nestarejte se o jednotky arkonidské flotily! Sem nemůže přiletět žádná ozbrojená loď, aniž by nebyla ihned eskortována. To je čistě pud sebezáchovy počítače."

Rhodan se tiše zasmál. „Žádné hlouposti!" varoval znovu.

„Cizí lodě se připojují a přiřazují se k nám!" hlásil poručík Tifflor.

„Panebože, tři křižníky imperiální třídy!" šeptal Everson. „Na palubě mají posádku robotů, pane?"

„Ne tak docela. Před několika měsíci byl počítač ještě odkázán jenom na dálkové řízení. To bylo naše štěstí. Kdyby měl Regent už tenkrát schopné, skutečně myslící posádky, asi bychom s ukradeným TITANEM jen tak neunikli."

Everson suše polkl. Nejistě pohlédl na velitele.

Rhodan si už tří kosmických velikánů, kteří by ho ještě před časem dokázali uvést v úžas, nevšímal. Mezitím totiž vznikly lodě vesmírné třídy o průměru patnácti set metrů, ke kterým patřila i loď TITAN.

Ukořistění zbrusu nového TITANU bylo složitou historií, která končila na planetě Zalitu. Tam původní posádka z valné části podlehla vlivu psychodrogy, kterou rozšiřovali místní domorodci prostřednictvím medvídků, jež rozdávali posádce jako dar na přivítanou.

Začal tvrdý boj. Centrální počítač Rhodana nakonec uznal za svého spojence. Rhodan ovládl sílu Mooffů, jejichž prostřednictvím se Arkon ocitl v ohrožení, a za odměnu dostal ukořistěnou loď TITAN.

Teď tedy letěli k soustavě Arkonu podruhé. Ale Rhodan byl neklidný, protože jeho nejlepší a nejzkušenější lidé onemocněli. Počítač mohl vskutku zareagovat katastrofálně, kdyby se dozvěděl o tom, že mutanti nejsou schopni akce. Rhodan vsadil všechno na jednu kartu.

Když se na obrazovkách nadsvětelně pracujícího ultrazaměřovače vynořily dva arkonidské světy, vzpomněl si na Moof-fy...

Vtom se ve videofonu ohlásil dr. Certch.

„To jsem já. Nové údaje, pane. Jste si jist, že Regent naše zážitky zhodnotí jako malicherné? Určitě by to neudělal v případě, že by věděl o existenci sedmi stovek nemocných. Když mu jich ukážete osm, dá se čekat, že je klidně nechá zemřít. Kvůli osmi pacientům s neznámou nemocí se *výzkum* nevyplatí. Chápete?"

„Právě jsem o tom přemýšlel."

„Pak je tu ještě jedna věc. Centrální počítač nás přijal překvapivě bez problémů. Takže by se dalo čekat, že po nás bude něco chtít. Koneckonců jste slíbil, že budete jednat v zájmu Velkého Impéria a bránit jeho zájmy. Připravte se na to, že počítač vaši zmínku o nemoci osmi členů posádky přejde krátkou poznámkou. Vaše lidi šmahem odepíše. Bohužel, ale je to tak. To je princip počítačové logiky, která nezná žádné city. Došel jsem k závěru, že nás obratem pošlou, abychom defí-

l nitivně odstranili nebezpečí, které představují Mooffové. Regent je nadále přesvědčen, že disponujete jednotkou mutantů. Řekl bych, že nás odvelí na mateřskou planetu Mooffů. A vy to budete muset přijmout, protože jinak byste se z Arkonu už nikdy nedostal. Poprvé se vám to podařilo díky momentu překvapení, ale podruhé vám to už nevyjde."

„Rozuměl jsem, doktore," řekl Rhodan. „Mockrát děkuju. Myslel jsem na podobné věci. Mimochodem - co byste řekl, kdybych měl vskutku v úmyslu letět na planetu Mooffů?"

„To by bylo překvapivé!" vyhrkl Certch.

„Vám se to nezdá logické? Měli bychom se podívat na zoubek Arasům, o kterých hovořil Crest. To oni jsou bezesporu v pozadí všech nepříjemností, mají prsty i v revoluci na Zalitu. Co je tedy nejlogičtějším prvním krokem? Podívat se na planetu Mooffů, ne?"

„Dobrá," pokrčil vědec rameny. „Když myslíte, udělejte to. Ovšem teď se nemohu než zeptat, proč jste za těchto okolnosti vlastně obrátil loď k Arkonu? To jsme mohli letět rovnou za Mooffy, ne?"

„Čistě náhodou potřebuji souřadnice jejich planety," usmál se Rhodan.

„Omlouvám se," zašklebil se Certch. „Jenom jsem se zeptal. Pochybovat je zdravé."

^ A ^

Arkon, původní planeta Arkonidanů, se časem stala příliš malou, proto vysoce aktivní předci dnešních obyvatel Arkonu využili své fenomenální technické znalosti, vynesli planetu dvě a čtyři z oběžných drah a umístili je na oběžnou dráhu Arkonu, tedy třetí planety, a to tak, aby všechny tři planety byly od sebe stejně vzdáleny a vyvážily tak prostor. Arkon se od té doby skládal ze tří planet.

Planeta číslo jedna, krystalicky svět, sloužila pouze jako \ správní centrum. Číslo dvě sloužilo galaktickému obchodu a průmyslu hvězdné říše. Číslo tři bylo planetou války, sídlem gigantické flotily a centrálního počítače.

Byl to právě centrální počítač, naprogramovaný před mnoha desítkami tisíc let pro případ, že by civilizace Arkonidanů zdegenerovala a ztratila zájem o svou říši, kdo před několika lety automaticky převzal veškerou moc nad Arkonem. Původní organické obyvatelstvo totiž propadlo letargii a dokonalému nezájmu o dění kolem. Žilo ve svých přepychových sídlech a věnovalo se virtuálním videohrám.

V tomto galaktickém čarodějnickém kotli se lidé ocitli, aniž by předem tušili, že se budou muset podřídit vůli počítačového programu.

Rhodan odtrhl oči od úžasného pohledu na dvě viditelné planety Arkonu. Číslo jedna nebylo z paluby TITANU vidět, skrývalo se za sluncem.

Cvakl spínač. Na kontrolní obrazovce se objevila Tifflorova tvář.

Rhodan přikázal: „Tiffe, hlaste se na dohodnuté hyperfrekvenci Regentovi. Požádejte ho o rozhovor před přistáním. Přepněte na centrální okruh! Díky!"

Tiff se ozval za okamžik.

„Mám spojení, přepínám!"

Rhodan se zamyšleně otočil i s křeslem. Na panoramatických obrazovkách se zjevila změť barevných čar a vzorů. Několik vteřin nato se změť rozestoupila a na monitorech bylo vidět mihotavou polokouli uprostřed velkého sálu - část centrálního počítače.

„Rhodan ze Země pro Velkého Koordinátora," ohlásil se Pěny. Ve tváři se mu nepohnul ani sval.

„Slyším," odpověděl mu studený, neosobní hlas. Počítač neznal zvědavost. Neptal se po důvodu zavolání.

„Žádám o okamžité sestavení týmu arkonidských lékařů. Mám na palubě osm nemocných."

„Jakého druhu je jejich nemoc?"

„Neznámého... Pravděpodobně nějaká otrava. Po skončení akce jsem přistál na planetě Honur, abych se v klidu věnoval vyškolení posádky. Objevila se malá zvířata. Přišli jsme příliš pozdě, abychom je zbavili jedovatých látek."

„Počkejte!"

Vmžiku se na obrazovky vrátily chaotické křivky a Rhodana se dotkla měkká packa. Obrátil se a spatřil myšoba Guckyho, chlupaté stvoření, které se k nim před časem připojilo. Gucky byl mimořádně inteligentní mimozemšťan, který navíc ovládal ještě řadu parapsychických umění.

Myšobovy šedé oči se tázavě zvedly. Tato metrová bytost, připomínající kříženec myši a bobra, byla zvědavá. „Nějaké potíže?"

Rhodan mime zavrtěl hlavou.

Vtom se opět ukázala hala a kovová kopule.

„Údaje přezkoumány. Planeta Honur je několik tisíciletí uzavřena. Výměšky nízkých inteligencí způsobují ničení organických nervových buněk. V chemické podobě tato látka tvoří základní součást galaktické drogy, známé pod názvem Kantor. Další otázky?"

Rhodan se zamračil. Do velínu se vřítil biolog Janus van Orgter. Lapal po dechu a blížil se.

„O nebezpečí jsme nevěděli," odpověděl Rhodan. „Osm mých lidí se těch zvířat dotklo. Jejich stav je povážlivý. Mezi otrávenými je i Thora, Arkonidanka z dynastie Zoltralů. Naléhavě prosím o pomoc."

Počítač chápal rychle. Z reproduktoru nepřicházely žádné zbytečné otázky.

„Byli jste neopatrní. Přistaňte na Arkonu dvě. Pokusím se získat pomoc. Proč jste své volání označili jako naléhavé?"

Rhodan spolkl nadávku. Teď se objevil i doktor Certch. Mával oběma rukama. Chtěl naznačit/že žádny počítač.nebude léčení nemocných považovat za naléhavé. Rhodan mu porozuměl.

„Objevil jsem jisté stopy původců povstání na Zalitu. Otrava nastala plánovitě. Našli jsme skryté centrum galaktických lékařů, které Crest označuje jako civilizaci Arasů."

„Jak to centrum vypadalo?"

„Velká podzemní laboratoř, ve které chovali nakažená zvířata. Jsem přesvědčen, že řešení celého problému nalezneme právě u zmíněných Arasů. Prosím o přesné údaje. Ale kde je najdeme? Kde?"

Obrazovka se na několik vteřin znovu změnila.

„Odpověď bude negativní, uvidíte!" využil přestávky dr. Certch. ,'.„

Pak se vrátil obraz ocelové kopule.

„Všude a nikde!" odpověděl počítač. „V naší dohodě není nic o plýtvání drahocenným časem. Považuji za bezúčelné sdělovat vám pochybná data o civilizaci Arasů."

„Jsou pochybná?" zeptal se Rhodan.

„Ano. Mé podklady neumožňují jasné závěry. Pokud se vám nepodaří vaše lidi vyléčit, musí být obětováni. Navrhuji vám následující, Rhodane ze Země! Pokud je správná vaše domněnka, že Mooffy poslali Arasové, je pravděpodobné, že se něco víc dozvíte na planetě Mooff šest. Ale musíte si pospíšit, protože k ní letí flotila admirála Vetřena, aby ji zničila. Neviděl jsem jiné řešení. Zapomněl jste mě včas informovat o svých nových objevech."

„Zrušte ten rozkaz!" požadoval rozrušený Rhodan. „Zničíte i těch několik málo stop, které tam možná jsou!" „Útok ještě nebyl zahájen. Ihned přistaňte a předveďte své nemocné. Během velmi krátké doby se ukáže, jestli mohu pomoci, nebo ne. Konec."

Rhodan vykřikl ještě několik otázek, ale pak pochopil, že počítač přerušil spojení. Pobledl a ohlédl se.

Dokonce i Certch zmlkl. Arkonidan Crest se tiše blížil. Na obrazovkách už byly planety Arkonu velké jako jablka.

Pak z doprovodných lodí přišel varovný impulz. Everson tiše poznamenal: „Brzdný manévr za dvě minuty, pane!"

„Klidně přistaňte," odpověděl Crest. „Jestliže počítač mluvil o krátkém vyšetření nemocných, nemohl mít na mysli více než dvě minuty. Pokud nenajdou žádný lék, můžeme pak hned znovu vzlétnout. Další čekání by nemělo význam. Kvůli několika lidem počítač nic velkého nepodnikne."

„Vůbec bychom neměli přistávat!" namítl Certch vehementně.

Cucky se tvářil melancholicky.

„Kdo je ten admirál Vetron? Znáte ho?" obrátil se Rhodan na Cresta.

„Podle jména. Mladší vesmírný důstojník. Rozkazy počítače provede bez zaváhání."

„Ten chlap nám ovšem zničí veškeré naděje," řekl Rhodan. „Doktore Certchi, co navrhujete?"

Doktor odpověděl: „Přistát, počkat si na vyšetření, vzít ne- ' mocné zpět na palubu a vyžádat si od počítače plnou moc, že tu záležitost s Mooffy smíme vyřídit sami. Jakmile dorazíme na planetu Mooffů, musíme mít v ruce něco, čím admirála zastavíme."

Rhodan přešel ke svému křeslu. Doprovodné lodě brzdily. Obě planety narostly do velikosti dýně.

O chvíli později zaduněly pohony TITANU. Vysoká rychlost byla prudce snižována. Rhodan zatím oslovil palubním rozhlasem posádku.

„Velitel všem! Přistaneme zhruba za patnáct minut. Postarejte se, aby nemocné v žádném případě nenašel nikdo cizí. Není jisté, jestli nedostaneme nějakou návštěvu. Pozor, pro-

fesore Kameře - Thorii, Bullyho a šest mužů přeneste do palubního lazaretu. Asi si je tam vyzvednou roboti. Po krátké přestávce pravděpodobně zase odstartujeme. To je prozatím j všecko. Zůstaňte všichni v pohotovosti. Konec." i

. . ^ **A** ^ . "'

Arkon II - nebeské těleso, velké zhruba jako Země - představoval dokonaly obraz technifíkace. Byl to svět beze zbytku zaplněny mamutími továrnami a obrovskými kosmodromy. Kromě toho tu probíhal čily intergalaktický obchod. Tato planeta byla ztělesněním hospodářské síly Arkonu. Tady vyráběné produkty neměly jen vysokou kvalitu, ale dokonce jich tu vznikal dostatek pro zásobování celé říše. Neexistovalo prakticky nic, co by se na Arkonu II nevyrábělo.

Kosmický přístav Olp Duoru byl naplněn loděmi všemožných druhů a typů. Rhodan tu měl skvělou příležitost ke studiu konstrukcí humanoidních i nejrůznějších lidem nepodobných bytostí.

Ze země tu vyrůstaly nejpodivnější budovy a po prostranství se procházela nevídaná vesmírná stvoření.

Automatizovaná nakládací zařízení pracovala na plný výkon a těžkopádné obchodní lodě neustále startovaly a přistávaly. Bylo až nepředstavitelné, jaký tu vládl provoz.

Kulovitý tvar se objevoval jenom u arkonidských lodí. Většinou se tu vyskytovaly válcovité či jinak protáhlé trupy.

Na prostranství bylo vidět jenom málo Arkonidanů. Pokud se nějaký objevil, pak projevoval všechny známky své rasy: především charakteristickou únavu.

Jakkoli to znělo paradoxně, Arkon se blížil svému zániku. Rozhodující iniciativu převzal velký počítač, tedy neorganická bytost, která sledovala a řídila naprosto všechno, co se na Arkonu dělo.

Superobří křižník TITAN přistál v blízkosti východní hranice kosmodromu. Byl připraven k boji, zbraňová stanoviště měl plně obsazena posádkou, uvedenou do pohotovosti. Ani ne kilometr od TITANU usedla loď GANYMED.

Prostranství bylo pro ostatní provoz hermeticky uzavřeno. Přesto se na obrazovkách zvětšovací automatiky objevovalo stále více cizokrajných tváří, prozrazujících značnou zvědavost.

Zatím existovaly jenom dva super křižníky kosmické třídy. TITAN byl jedním z nich.

Rhodan se podíval na hodinky.

„Zmýlil jste se, můj milý," obrátil se na Cresta. „Vyšetření trvá déle než třicet minut."

V té chvíli se vrátil myšob ze svého třetího „výletu". Tato bytost, obdařená schopností teleportace, materializovala uprostřed velínu. Kapitán Everson leknutím zaklel.

Gucky vycenil řezáky a ťapal k hlavnímu panelu.

„Nuže?" zeptal se ho Rhodan.

Gucky se se zaúpěním vyhoupl na nejbližší sedačku.

„Špatný, šéfe. Jsou pořád ještě na klinice. Prohlížejí je čtyři Arkonidani a pár robotů. Nevypadá to, že by jim chtěli ublížit. Na chvilku jsem se mezi nima zjevil. Málem jim z toho přeskočilo, chudáčkům, chacha!"

„Neměl bys používat Bullův slovník," zavrčel Rhodan.

„Oukej, oukej," zapištěl Gucky, „každopádně si mě budou moc dobře pamatovat, a to jsme přece chtěli, že?"

Rhodan se kousl do rtu, aby se nemusel smát.

„Blíží se Thora," změnil myšob téma. „Cítím její impulzy. Je ještě pořád nemocná."

Rhodan se znovu podíval na hodinky. Osm nemocných se stále ještě nevrátilo. Před hodinou je odvezlo komando robotů.

Vtom zabzučel interkom a na obrazovce se zjevila tvář plukovníka Freyta, velitele křižníku GANYMED.

„Pane, máme na monitorech nějaké velké vozidlo. Nemocní se vracejí. Kromě toho se k nám přibližuje jakási obrovská věc s chapadly. Vypadá jako stroj na vykládání kontejnerů. Prosím o instrukce, pane!"

„Počkejte. Počítač se nám ohlásí. Požadoval jsem čerstvou vodu a potraviny. Je bezpodmínečně nutné, abychom doplnili zásoby. Regent slíbil, že mé přání splní."

Freyt sevřel rty. V očích měl nesouhlas. „Ale syntetické potraviny nejsou zrovna mým snem, pane." „Jiný kraj, jiný mrav. Asi si neumíte představit, co všechno dokáží Arkonidané s pomocí prvotřídních umělých fotosyntéz vyrobit. Můžeme mít humánně získané maso! Jen se ne- i bojte, tady na Arkonu umějí žít. Klidně otevřete vstupy do | nákladových prostor lodi."

Freyt zasalutoval. Monitor zhasl. O deset minut později se i před vstupem číslo 28 ohlásilo doprovodné komando robotů. | Thora, Bull a šest nemocných mužů bylo bez komentáře vra- j ceno zpět.

Rhodan seběhl dolů. Ztěžka oddechoval, když se skláněl nad unavenou tváří mladé Arkonidanky. Thora vypadala bezmocně. Trhalo mu to srdce. Ale dýchala klidně a pravidelně.

„Hluboký spánek!" konstatoval profesor Kamer. „Takže vyšetření nic nového nepřineslo. Co teď?"

Rhodan neodpověděl a vzal Thoru do náručí. Stejně tiše ji pak odložil na pohodlné lůžko palubní kliniky. Stejně jako ostatní ženy dostala svůj vlastní pokoj. Vedle spaly Anně Sloaneová a Betty Toufryová.

Lékaři drželi nepřetržité služby. Kdyby se totiž nemocní mutanti rozhodli použít své síly, mohli by snadno zničit celou loď.

„Postarejte se o Thoru, prosím," požádal Rhodan zničeně.

Toxikoložka Tina Sarbovna si ho změřila zkoumavým pohledem.

„Neškodilo by vám pár hodin odpočinku," řekla. „Máte pravdu," zamumlal Perry. „Půjdu si na chvíli lehnout."

O pět minut později začala nakládka proviantu. Řídil ji poručík Tifflor. Bylo ho slyšet všude. Na palubu se nakládalo velké množství náhradních dílů, léků, speciálních kombinéz, bojových robotů, pozemních vozidel a antigravových tanků. Loď TITAN byla nacpávána neúnavnými stroji, jako by měla dobývat celý vesmír.

Práce trvaly čtyři hodiny. Počítač se mezitím vůbec neozval. Rhodan začal ztrácet trpělivost.

Zato plukovník Freyt hlásil z lodi GANYMED: „Přinesli mi na palubu dvě stovky divných strojů. Údajně se jedná o bojová vznášedla, operující asi metr nad povrchem planety. Má to vestavěná paprsková děla. Taky jsem dostal patnáct set bojových robotů. Podobají se těm, se kterými jsme se rvali na útěku, pane. Jinak jsem připraven ke startu."

Rhodan odpověděl: „Stávají se z nás skuteční spojenci. Jsem zvědav na konečný účet. Vy počkejte na další instrukce. Doufám, že se snad už brzy něco dozvím. Konec."

Sotva Rhodan vypnul spojení, už se mu ozval centrální počítač. Bez dlouhých úvodních řečí přešel rovnou k tématu.

„Vyléčení nemocných osob není možné. Jed nelze neutralizovat. Existující léčiva nezabrala. Pokuste se zjistit něco u Mooffů. Ihned odstartujte. Souřadnice skoku vám sdělíme. Slunce Mooff je vzdáleno šestatřicet světelných let. Pozor, ujasnění: Nařídil jsem zničení planety, protože není v mé moci, abych si podřídil její obyvatele. Jsou nadáni parapsychický-mi schopnostmi, které já neovládám. Tímto dostáváte plnou moc. Dělejte, co uznáte za vhodné. Odstartujte a přikažte admirálu Veltronovi, aby se vrátil. Útok jeho flotily už začal."

„To je šílené!" zaúpěl Rhodan.

„Podávejte mi zprávy o situaci. Požaduji, aby se mi Moof-

fové zcela podřídili. Pokud by tyto inteligence udržovaly styky s Arasy, nechávám na vás, jaká opatření přijmete. Pospěšte si. Konec!"

„A moji nemocní?" vykřikl Rhodan.

„Musíte je přenechat osudu!"

Počítač vypnul spojení. Ani slovo o nákladném zařízení, které předal na paluby křižníků, nic o něčem, co by Rhodanovi ulehčilo práci.

„Pane jo!" užasl Everson. „Tomu říkám stručnost. Teda..."

„Programování běží," ozval se v reproduktorech Tiff, který sledoval činnost palubního počítače. Právě dostali souřadnice pro skok hyperprostorem.

„Připravte se ke startu, Eversone," obrátil se Rhodan. „Zrušte bojovou pohotovost."

Ještě jednou se ohlásil plukovník Freyt. Oznamoval, že už také dostal souřadnice. O pět minut později obě lodě odstartovaly.

Deset minut po startu nabraly rychlost světla. Blížily se okamžiku transice. Jakmile v nulovém čase proletí hyperprostorem, vynoří se nedaleko středně velkého žlutého slunce, kte- i re bylo ve hvězdných atlasech zapsáno jako Mooff. j

^ A ^ 'l

Jeho Vznešenost, Vetron z rodiny Tatstran, admirál Velkého Impéria, šéf kosmického svazku ZL-ARK-86, patřil k několika mladším admirálům, kterým ještě zůstalo aspoň něco z aktivity, která kdysi bývala pro průkopníky expanzivních časů , samozřejmostí.)

Přesto však i Vetron inklinoval k virtuálním hrám a uvolněným mravům. Ovšem na arkonidské poměry byl tvrdým mužem s drsnými rysy a bystrým rozumem.

Jeho flotila kroužila kolem šesté planety slunce Mooff. Dvě ,

stě menších, středně velkých a těžkých křižníků transitovalo podle plánu k soustavě, aby o něco později zahájily zničující útok. Hvězda Mooff měla jenom sedm planet. Číslo šest, domov medúzovitých, amorfních tvorů, disponujících slabými telepatickými schopnostmi, bylo ledovým světem, jehož povrch pokrývala moře z čistého amoniaku. Těch několik zvlnění terénu neznamenalo žádná pohoří. Uvnitř jedovaté atmosféry planety zuřily neustálé bouře, v jejichž nitru probíhaly chemické reakce, jaké na Zemi dokázali vyvolat jen vědci v laboratořích. Byla to planeta vysokotlaké chemie a přirozeného podchlazení.

Plánovaný útok proti ní byl zahájen před hodinou. Mělo jít o odstrašující příklad. Obyvatelé planety se stali pro Impérium nepoužitelnými. Navíc brojili proti arkonidské říši, a proto se jí stali nebezpečnými.

To bylo v podstatě dost na to, aby centrální počítač přikázal úplné zničení jejich mateřského světa. Bylo to brutální a nelidské rozhodnutí, ale počítač není člověk. Není to živá bytost.

Menší jednotky pronikly až k okraji atmosféry a zahájily palbu z impulzních děl. Zářivé paprsky bičovaly kondenzující plyny a pak narážely na povrch planety. Všude, kam dopadly, vytvářely malá žhavá jezera.

Admirál Vetron měl dost času.

Nejdříve uvažoval o tom, že by zaútočil konvenčními zbraněmi, přičemž hodlal otestovat reakceschopnost velitelů svých lodí.

Vysoko nad jedovatými plyny nasáklou atmosférou planety Mooff VI plula zničující síla. Měla podobu kulatých kosmických lodí. Byly mezi nimi i tři křižníky o průměru 800 metrů. Imperiální třída. Organické posádky Vetronových lodí pocházely z planety Naat. Naatové byli třiocí obři, kteří se podrobili arkonidskému hypnoškolení.

Pak přístroje zaznamenaly močme strukturální otřesy. Neběž-- pecně blízko se z hyperprostoru vynořily dva obří křižníky a velmi rychle se blížily k flotile. ;

Než se Vetron stačil vzpamatovat z úžasu, už se na monitorech jeho velínu objevila neznámá tvář. Dominovaly v ní ocelově šedé oči. Cizinec mluvil dokonalou arkonidštinou.

„Rozuměl jste správně! To byl rozkaz.'" zaznělo z reproduktorů. Na čele neznámého velitele se vytvořila kolmá vráska. „Zastavte palbu, otočte, seberte se a zmizte odtud! Rozumíte?"

„Já vás zničím, vy barbare!" zařval Vetron. „Já..."

Admirál zmlkl. Ztratil řeč při pohledu na ohnivý orkán, který zničehonic obklopil jeho lodě.

„To je jenom varování, Vetrone," znovu se ohlásil cizinec. „Okamžitě se vraťte zpět. Dostal jsem plnou moc k tomu, abych vaši akci zastavil. Zmizte odtud."

O deset vteřin později to Vetronovi potvrdil i centrální počítač. Arkonidan přikývl - a vydal rozkaz k ústupu, Dvě stě lodí přestalo střílet, otočily se a opustily pečlivě

vypočítané oběžné dráhy. Vetron považoval pod svou úroveň ; znovu zavolat cizímu kapitánovi. •

Oba nejvyšší velitelé pozemských lodí se za ním mlčky dívali. Admirál uposlechl. Za několik minut se flotila ztratila z dohledu i dosahu přístrojů.

Rhodan si odkašlal do dlaně.

„Má respekt," řekl táhle. „Příliš velký respekt z Regenta. **Ze** stroje! V říši Arkonidanů to pěkně skřípe!"

Ze spojové centrály zamával kapitán Brian. Pokyvoval hlavou. V soustavě Mooff vládl klid. Jenom na povrchu planetárního tělesa číslo šest se v mnoha místech vařila půda. Energetické zbraně flotily do ní propálily hluboké krátery. Když

se k tomu připočetlo přirozené jedovaté prostředí, bylo tu pravé peklo.

Zatímco oba křižníky přecházely na oběžnou dráhu, Rhodanův pohled platil dvěma parapsychicky nadaným bytostem, které jako jediné zůstaly z jednotky mutantů zdravé.

Gucky seděl bez hnutí a zíral na monitory. Jeho tvář se změnila. V očích se mu jiskřilo zadržovanou nedočkavostí.

Wuriu Sengu si hrál s opaskem. Díval se elektronickým oknem lodi ven, ale nic neviděl. Byl zamyšlený.

Ozývala se hlášení z jednotlivých stanovišť. Nemocní se chovali klidně. Terapie hlubokého spánku se zdála být správná.

Půl hodiny po uvedení na oběžnou dráhu byla zahájena porada čelních vědců a důstojníků lodi. Rhodan naprosto klidně vysvětloval své záměry. Po odletu arkonidské flotily už neměli naspěch.

Byli tu všichni, bojovníci z Honuru. Chyběli jen nejdůvěrnější přátelé - ti s největšími zkušenostmi a parapsychický-mi schopnostmi. Ti byli nemocní. Těžce nemocní...

„Připravte se na problémy," ukončil Rhodan řeč. „Freyt zůstane na oběžné dráze. Budete mi krýt záda!"

Vysoký plukovník mlčky přikývl.

Zezadu se blížil dr. Haywards. Dosud pracoval v palubní laboratoři. Hlavy přítomných se otáčely. To Haywards dokázal izolovat i pojmenovat neznámý jed, a k němu také soustředily největší naděje na vyléčení nemocných.

„Nic," odpověděl na nevyslovenou otázku. „Zato však přesně vím, že nervové buňky otrávených už asi moc dlouho nevydrží. Navíc jsem zjistil, že argonin napadl i kostní dřeň. Krevní obraz nemocných vypadá velmi špatně. Takže k hypereufórii se během tří čtyř týdnů přidruží nakonec ještě i
zvláštní druh leukémie, na který Haggardovo sérum nezabere."

Haywards se posadil na okraj stolu. V místnosti se rozhostilo studené ticho.

„Uklidňující sdělení," poznamenal Rhodan s hořkou ironií v hlase; „Ale přece musí existovat nějaká možnost, jak ten jed| izolovat!" l

„Ta možnost jistě existuje, ale myji neznáme," odpověděla Tina Sarbovna. „Taková věc za normálních okolností vyžaduje dva tři roky výzkumu."

Rhodan se rezignovaně odvrátil. Bylo nesmyslné pokračovat v diskusích na toto téma. Proto nakousl jinou věc.

„Vysvětlete svým lidem, že tam dole na nás čekají telepatické bytosti. Civilizace Mooffů nikdy nedokáže vyrobit šroubek nebo obyčejnou kosmickou loď. Na tom nic nezmění ani jejich bezesporu značná inteligence. Jsou to telepati a ovládají sugesci, ale žijí ve čpavku a nemají ani ruce, ani nohy. Veškerá jejich síla se soustředila do telepatie. Proto svým mužům přikažte, aby chodili vždy ve skupinách nejméně po pěti. Kdykoliv by na někom mezi sebou zpozorovali známky telepatických vlivů, okamžitě se o něj musí postarat. Vzpomeňte jen

na působení Mooffů během našich uplynulých akcí na Zalitu."

„Přehlížíte podstatné," namítl dr. Certch. „A co je pro vás podstatné?" i

„Podstata věci spočívá ve dvou rovinách. Matematici uvazují jinak. Nejdříve ze všeho musíme ty medúzy najít, než něco podnikneme. Jakmile je však najdeme, vyvstane otázka, zda vůbec vědí něco o Arasech. To Arasové jsou přece zodpovědní za nákazu našich lidí. Myslím, že v Mooffech najdeme zarputilé nepřátele. Budou nás nenávidět, protože se nehodíme do jejich přirozeného životního schématu. Věřte mi!

Zajímejte se rovnou o Arasy! Jenom ti dokáží vyléčit naše nemocné!"

„Cesta k nim vede přes Mooffy!" zapištěl Cucky vzrušeně. | Jeho krátké přední tlapy začaly gestikulovat. „Jenom přes | Mooffy! Znám je. Budou tam dole po stovkách!" l

„Budou jich tam miliony," trval na svém dr. Certch. „Nectíme je být. Moje odhady docela přesně říkají,, že dole určitě existuje základna Arasů."

Rhodan mávl rukou. Tato skutečnost mu byla už dlouho známa a už dávno ji vzal v potaz. Na druhou stranu zase tušil, že cesta k Arasům vede jen a jen přes medúzovité Mooffy.

Rozpustil shromáždění.

Plukovník Freyt odletěl na palubu GANYMEDU.

TITAN se připravoval do akce.

-Sedm set vysoce specializovaných mužů programovalo roboty a oblékalo si výstroj. Připravovali se i ti z nich, kteří měli zůstat na mateřské lodi.

Rhodan musel v duši zákonitě chovat pochybnosti, protože přistání na tomto druhu planet nebylo prostou záležitostí. Nejenom obyvatelé této planety, ale i její prostředí bylo lidem a lidským měřítkům zcela cizí.

Rhodan se občas v duchu ptal sám sebe, zda takový úkol vůbec zvládne. Příliš často se v minulosti opíral o mentální sílu svých mutantů. Teď byl nucen obejít se bez drtivé většiny z nich.

Gucky, poslední zdravá bytost na lodi se skvělými telepatickými schopnostmi, tiše naslouchal Rhodanovým myšlenkám a přemýšlel o Mooffech. Ti rozplizlíci nikdy nedokázali nic stvořit, protože jim opravdu chyběly tělesné předpoklady. Ruka, jakou měl člověk, ten nejkrásnější a nejdokonalejší nástroj přírody, jim nebyla dopřána.

Příď TITANU rozháněla žhavé plyny. Automaticky pracující neutralizátory gravitace vyrovnávaly rozdíly.

„Zaměření echa negativní," oznamoval kapitán Brain ze spojové centrály. „Žádné technické napojení, pane, žádné vlny, nic. Jenom samé přírodní elementy, žádná umělá hmota, žádné slitiny."

V Rhodanově tváři se nepohnul ani sval. Mlčky vzhlížel i velkým obrazovkám panoramatické galérie. Superkřižník právě prorážel další bouři s úděsně vysokým hodnotami turbulencí. Ve vyšších vrstvách zuřily živly neví' danou silou.

„Sektor P tři obletěn, odklon k pátrací zóně P čtyři," hlásí suše autopilot.

TITAN podruhé obletěl planetu, tentokrát blíže k rovníku Reliéf snímaného povrchu běžel na monitorech v plastickou zobrazení, ale počítač zároveň zhotovoval mapu planety. PC dvanáctém obletu měl zmapován povrch celé planety. O deset minut později přišly první impulzy. Stalo se to tak rychle a bez jakéhokoliv přechodu, až to s Guckym trhlo.

„Zrovna...," hlesl myšob a oči se mu zaleskly.

Rhodan k němu skočil. Malé, růžové packy sevřely jeho předloktí.

„Co je?" vyzvídal Wuriu Sengu a napjatě pozoroval chvějící se chlupatou bytost.

„Mluv přece, prcku!" zašeptal Rhodan otcovsky. „Co je ti?"

Vzadu se pohnul Everson. Jeho prsty najednou létaly přes klávesnice a tlačítka. Loď se zachvěla zaduněním motorů.

Ve zlomku vteřiny TITAN stál.

Zahleděli se na monitory cílového zaměření.

Nic tam neviděli. Nikde neviděli žádné předměty, které by mohly vypadat nebezpečně nebo alespoň hrozivě. ;

Major Schwartz, velitel průzkumné jednotky, nahlas zaklel, | a Pěny Rhodan se v té chvíli probral ze strnulosti. Jeho měn-1 tální trénink se zase jednou projevil jako velmi užitečný. Čí-1 til cizí impulzy. f

Cucky je musel pociťovat ještě silněji a intenzivněji. TITAN jako by visel v bouřících masách plynů. Bylo tam hodně vjemů, ale Rhodan nakonec přece jen něco vysondoval.

Někdo je volal! Volal v nouzi, a tak naléhavě a soustředěně, až se myšob roztřásl. "

„Nepřistávat - zůstat kde jste - nepřistávat. Vraťte se, odkud jste přišli, nebezpečí - nepřistávat!"

Rhodan si tiše mumlal sám pro sebe. Dr. Certch číhal za jeho zády. Byla to zvláštní, tíživá situace.

Najednou neznámé impulzy zesílily natolik, až si Rhodan musel silou vůle nasadit hypnoblok, aby se jim ubránil. Rozbolela ho z toho hlava, ale nedbal. Nedalo se nic dělat.

Nejdříve ze všeho si uvědomil Guckyho jekot. Myšob se kroutil na podlaze v mučivých křečích.

„Haywarde, rychle sem!" křikl někdo. Doktor tam už byl. Poklekl a zapíchl do Guckyho tělíčka jehlu stříkačky s utišujícím prostředkem. Zhruba za minutu se myšob uklidnil. Pak ho zvedli a posadili do pilotního křesla.

Rhodanova tvář byla stažená bolestí. Potemnělýma očima zíral na Haywardovy ruce.

„Já ne," procedil mezi zuby. „Nepotřebuju injekci, vydržím to. Zavolejte sem Kamera, rychle. Zdvojte stráže u nemocných telepatů. Až se probudí..."

Zmlkl a schoval tvář do dlaní. V obrovském velínu lodi bylo ticho. Jenom muži u zbraní si rychle vyměňovali informace. Nikde však nebylo nic, nač by mohli střílet.

„Už je to tady!" pokyvoval dr. Certch hlavou. „Psychický útok. Vydávají se za naše přátele. Má to být varování?"

„Znělo to upřímně."

„Dobrá," souhlasil Certch. „Předpokládejme, že to bylo upřímné varování. Ale kdo ho vyslal?"

„Certchi, skutečný přítel by nikdy nevysílal tak silné telepatické impulzy, aby způsobily bolest. Dobrý telepat pozná, je-li příjemce přetížen. Proč tedy nepřestali, když se myšob dostal do křečí?"

„Váš argument zní přesvědčivě, Rhodane. Opravdu si myslíte, že tam kromě těch medúz existují ještě jiné, telepaticky nadané bytosti? Pokud ano, proč by nás chtěly varovat? Za

předpokladu, že ti neznámí žijí s Mooffy v nepřátelství, t^ takové varování bylo docela pravděpodobné. Potom je ale zajímavé, jak se ti neznámí dostali k vesmírným pojmům. Říkáli přece, abychom *nepřistávali,* že? Pojem přistávání je ve lice specificky. Co vědí ti, kteří dýchají metan? Co vědí o ves mírných letech? Není snad mnohem pravděpodobnější, že nevědí nic? Kdo tedy mohl vyslat ty telepatické zprávy' Opravdu neznámý přítel?"

„A vaše závěry?" zeptal se Rhodan.

„Trik, co jiného? Někdo dostal strach. Existuje jenom jed no rozhodnutí. Přistaňte a rychle střílejte. Mačkejte všechny knoflíky odpalu zbraní a nedovolte druhé straně zaútočit."

O chvíli později zacvakala klávesnice malého počítače. Psycholog se zřejmě vyznal i v lidské psychice.

„Dr. Certch má pravdu. Co jiného by to mohlo být než za keřný trik!" Rhodan sdílel doktorův názor. Pak přikázal „Eversone, připravit k palbě! Schwartzovo komando připravit do akce! Briane, odešlete zprávu pro GANYMED. Karto grafické zachycení jižní polokoule by mělo být dokončeno. AI s tím okamžitě začne. Ať vyšle do atmosféry sondy! Hlavně chci vědět, jestli je tu něco, co tu vzniklo uměle. Je tu totiž ještě jeden háček. Doktore Certchi!"

Tentokrát se Rhodan kousavě zašklebil. Doktor Certch si ní nos nasadil brýle. Napřímený ukazováček mu zůstal viset ve vzduchu.

„Přehlédl jste, že hledáme Arasy. Tu zprávu nám mohli poslat oni. Víme snad, zda jsou či nejsou nadáni telepaticky?"

Certch začal hlasitě a falešně pískat. Jeho jasná očka zamrkala. Ve stejné chvíli TITAN zahájil přistávací manévr.

Nestvůra z arkonidské oceli klesla do zuřící bouře amoniakových solí. Nad lodí se prudce setmělo, mračna zakryla slunce.

Pak kolem sebe křižník aktivoval energetický ochranný štít,,

což v atmosféře způsobilo další nepředvídatelné reakce.

Připomínalo to přistání v podsvětí. Volný vesmír se zdál být nekonečně daleko. Freytovo hlášení přicházelo jakoby z velké dálky.

Dorazili, ačkoliv nevěděli proč.

Muži z průzkumné jednotky ještě jednou kontrolovali skafandry a vybavení, a ostatní děkovali Bohu, že nemusejí ven do té ohnivé bouře. Někteří vědci si v té chvíli uvědomovali, co by se s takovým průzkumníkem stalo, kdyby mu vysadil agregát, vyrábějící osobní energetický ochranný štít.

Bouře by ho rozmetala. Věděli, co dokáží tlak, vysoká gravitace a jedovaté plyny.

^ A ^

„Jak se chovají?" zeptal se Crest. Ptal se na Mooffy, kteří se objevili po přistání lodi a po jistém zklidnění rozbouřených živlů.

Připlazili se po tisících, možná po desetitisících, a v bezpečné vzdálenosti obléhali loď.

Byli větší, než je měli v paměti. Byli vysocí asi dva a půl metru a do šířky měřili tak půldruhá metru. Stáli na zemi jako rozplizlé zvony. Nahoře se kulatila očka jako knoflíky. Vypadalo to, jako by jejich těla absorbovala všechny jedy z okolí.

Číhali.

Jejich amorfní těla se přizpůsobovala směru větrů. Nedělali nic, jenom číhali.

Gucky se krátce po přistání probral z omámení. Brzy se otřepal a věnoval se dalšímu naslouchání přicházejících impulzů, jako by mu před několika minutami neublížily.

Už deset minut měl každý z mužů posádky na sobě arkonidský transportní oblek, ale Rhodan zatím nevydal rozkaz k vylodění. Čekal na něco, i když nevěděl nač.

.Jakmile někdo přišel do velínu, nikdy nebyl sám. Po prvním útoku telepatů Rhodan přikázal, aby se všichni pohybovali nejméně v deseti, a každý měl za úkol hlídat své sousedy, jestli se jejich chování nemění.

TITAN stál na svých silných přistávacích nohách uprostřed potrhané roviny, rozbrázděné hlubokými, úzkými propastmi. Daleko od něj se k nebi zvedalo ploché pohoří. O plášť lodi bily salvy krystalů čpavku a v nepravidelných intervalech se

vracely. Jako by jim neznámy na uvítanou připravil studena ohňostroj.

„Proč neutočí? Proč?" ptal se Rhodan. Jeho tázavý pohled sklouzl na důstojníky lodi.

„Taktika, pane," pokusil se Everson o odpověď. „Potřebují

získat čas, dokud se jich tu neshromáždí víc. Koneckonců nemají žádná letadla."

„V těch bouřích by jim stejně k ničemu nebyla," řekl Tanner. „Kdy dostaneme povolení k palbě, pane?" Rhodan se k němu otočil.

„Střílet se bude až v jasném případě sebeobrany," zvolal. „K čertu, jak často to ještě budu opakovat? Vážení pánové, ve Vesmírné akademii vám přece vtloukali do hlavy, že nelze bezdůvodně zabíjet cizí inteligentní bytosti! Jen si uvědomte, že tu jsme vskutku nevítanými hosty. Právo je zatím ještě při nich!"

„Ale jenom to morální," namítal Crest. „Příteli, jakpak byste j

chtěl dobýt vesmír? Jak myslíte, že mí předci založili Impérium?"
"

„Vaše věc," odsekl Rhodan. „Já jsem pozemšťan. Ještě jednou bych rád zdůraznil - kdo začne bezdůvodně střílet, za pár | minut bude stát před palubním soudem, jemuž předsedám." ^

Biolog Janus van Orgter namítl: „Je to sice život, ale nelidský!"
'

„Ovšem inteligentní!" poučoval ho Rhodan ostře. „Teprve

až se na nás vrhnout budeme mít zdůvodnění k obraně proti nim. Skutečná inteligence totiž dobře ví, že neobvyklé chování mívá neobvyklé následky. Takže ještě vyčkejte, majore Schwartzi!"

Velitel průzkumníků se hlásil od výstupu z lodi.

„Schwartzi, pokud se přesně během patnácti minut nic nestane, vyrazíte se skupinou do terénu a zahájíte bleskovou akci. Vezmete si pancéřová vznášedla a nasadíte tažné paprsky. Chytíte aspoň deset těch velkých Mooffů. Jenom od nich se můžeme dozvědět, kde tady sídlí Arasové..., pokud tu jsou. Za patnáct minut. Čas běží."

Schwartz potvrdil příjem.

Po dalších pěti minutách se podíval na hodinky. Mooffové ještě stále neútočili a zdržovali se asi dva kilometry od lodi.

„Myšlenkové impulzy jsou stále slabší, rozplývají se, pronikají do sebe," zvolal Cucky. „Pozor, právě dochází k tělesným kontaktům. Jakmile začnou myslet, ponesou stejnou myšlenku desetitisíce. Stanou se jedním celkem. Pozor!"

„Tiffiore -Tannere! Připravte se!" vykřikl Rhodan k mužům U zbraní. „Doktore Garande, zesilte ochranný štít. Já..." " Rhodan zmlkl. Pocítil v mozku cizí sílu. Začalo to slabým tahem v zátylku, až se pod lebkou rozlila stále nepříjemnější bolest. Bojoval proti ní s veškerou rozhodností. Ostatní se také snažili. Všichni absolvovali patřičný hypnovýcvik.

Ale impulzy- přišly v podobě obrovské vlny, která nebrala ohledy na nic živého. Přepadla je ve zlomku vteřiny. A každým dalším okamžikem rostla, až její sugestivní síla byla doslova nesnesitelná. Ohrožovala samotné základy rozumu.

Tifflor a Tanner vstali od klávesnic.

Rhodan ztrácel síly. Mooffové se právě snažili vyřídit celou posádku najednou.

Jediným rázem.

„Gucky!" zachroptěl Rhodan a potácel se kupředu.

Myšob byl tentokrát připraven lépe. Pěny ho zamlženýma Očima viděl přebíhat k jednomu z ovladačů palubních zbraní. Automatika je už dávno nastavila na cílovou oblast.

„Střílej, Cucky, střílej!" supěl Rhodan. Každý krok mu působil nesnesitelné potíže.

Myšob poslechl. Tiskl tlačítka odpalu-jedno po druhém. Palbu zahájily lehké impulzní kanóny.

Dvě vteřiny po výstřelu bylo najednou po všem. Parapsychický tlak rázem ustoupil a mozky členů posádky se uvolnily. Everson přiskočil k ovládacímu panelu. Tifflor a Tanner se vrhli ke zbraňovým stanovištím.

Rhodana znovu začaly mučit nesnesitelné bolesti hlavy, l „Neobvyklé zatížení nevyužívaných nervových drah," řekli by | parapsychologové, n,- l

Děla TITANU opět zmlkla. Chrlila oheň pouhé dvě vteřiny. Teď znovu nastalo ticho. ; ;'

Venku se rozbouřil prstencovitý vulkán, jehož průměr zahrnoval několik kilometrů. V jeho centru stál nedotčený křižník TITAN. Po Mooffech nezůstala ani stopa.

„Pryč odtud," zasténal Rhodan. Před očima se mu točily rudé kruhy. „Zvednout loď a přistát o dvacet kilometrů dál. V j podhůří. Proveďte!" '

Hlava mu klesla. Cucky vysílal uklidňující impulzy. Muži jednali rychle a jistě. Sami už cítili jen slabý tlak na temeni.

„Tady profesor Kamer," ozvalo se z reproduktorů, jakmile se křižník odlepil od země. „Nemocní zneklidněli. Vypadá to, jako by cítili blízkost nepřítele. Chcete pokračovat v akci na | této planetě?"

„Ano, proč?" zeptal se Rhodan.

„Pak budu nucen nemocné připoutat, a mutanty navíc uvést pod silnou narkózu. Jinak za nic neručím. Souhlasíte? Musí to být."

„Vy jste doktor. Zařiďte se podle svého."

Chvíti nato TITAN znovu přistál;' „Už jsou zase tady!" vyjekl kapitán Brian, když spočinul pohledem na panoramatických monitorech. „Ty nestvůry tu na nás čekají!"

^ ^ ^

„Jestli to jsou Mooffové, sním deset kilo krému na holení," řekl Marcus Everson, když se ze strojovny III ozval srdceryvný řev. Ve velínu rychle přepnuli do strojovny a spatřili na obrazovkách původce křiku.

Byl to muž v arkonidském transportním obleku, ale dosud se nedostal k aktivaci osobního energetického štítu.

Tohoto inženýra objímalo cosi pulzujícího, šedého, bezbarvého, podobného gumě a očividně nemilosrdného. Vypadalo to, jako by ta neznámá věc chtěla inženýra vsát do sebe.

Nemělo to žádné zbraně, ale zato to používalo neuvěřitelnou sílu. Zároveň se stalo něco, co Guckyho donutilo rychle zakročit.

Chlupatý mimozemšťan teleportoval a takřka ve stejném okamžiku materializoval ve strojovně.

Obklopilo ho vedro, vyvolané dvěma výstřely z inženýrovy impulzní zbraně. Cucky zapištěl, ale jeho křik se ztratil v náhlém hluku.

Z více než dvaceti dalších stanovišť přicházely zprávy o panice. Zjevily se tam příšery podobného druhu jako ve strojovně, ale nebyli to Mooffové. Zjevily se tak náhle, jako by prošly silnými ocelovými stěnami lodi.

Cucky před sebou viděl jen tu pulzující potvoru. Uskočil do kouta a soustředil se, aby mohl použít telekinetické síly.

Bezvědomý inženýr byl vytržen ze smrtícího sevření. Bezoká bytost jako by pátrala kolem sebe. Pak z ní vytekly dva dlouhé výčnělky jako ruce, které sahaly po Guckym.

Myšob však ke svému vlastnímu překvapení zjišťoval, jak je pro něj snadné příšeru zvládnout. Beztvará potvora vyjekla a spadla k podlaze.

Za Guckym se otevřely dveře. Dovnitř se vřítili dva záchranáři. Měli zapnuté ochranné Štíty. Cucky si pohazoval s cizí bytostí a vrhal ji proti stěně. Pak ji ale nechal dopadnout na podlahu v domnění, že už má snad dost.

* „Pozor!" musel však hned zvolat, protože beztvarý lívanec se na podlaze bleskurychle zformoval do podoby koule a z té se opět vymrštila dvě chapadla.

Bytost se ani nezranila, *i*

Seržant 0'Keefe vyčkával. Stál rozkročen uprostřed strojovny a mířil před sebe ručním paprskometem. Zmáčkl spoušť teprve ve chvíli, kdy se neznámá zrůda ocitla na dva metry od něj.

Z hlavně vyšel široký energeticky paprsek a nafouklou kouli plně zasáhl.

Vyvolalo to v ní vysoké, melodické tóny, a také to změnilo ; její tvar. Ta věc se pak snažila uprchnout *stejným* způsobem, | jakým se zjevila.

0'Keefe znovu vystřelil. Zmizela jen drobná část té věci. Zbytek zůstal. Už se nic nedělo.

Automatická klimatizace zaječela. Vedro ve strojovně III překročilo povoleny limit. 0'Keefe se raději stáhl zpět k východu. Z beztvaré mrchy začal vystupovat divný kouř. |

Napadený inženýr se probral. Už ho chránil štít, protože | Gucky mu jej rychle aktivoval.

„Zmiz!" zvolal 0'Keefe na myšoba.

Ve stejné chvíli Gucky zachytil Rhodanovy nouzové signály. Pěny byl v nebezpečí. Gucky rychle teleportoval zpátky do velínu. Jakmile materializoval, zapnul i on energetický štít svého speciálního obleku.

Na Eversona a Januse van Orgtera se vrhly stejné potvory

jako ta ve strojovně. Biolog-byt chráněn. Everson dosud ne.

Gucky slyšel Rhodanovo volání. Ostatní muži stáli bezradně v koutě s tasenými zbraněmi v rukou a sledovali Eversonův zoufalý boj. Nemohli střílet, aby ho nezasáhli.

Z van Orgterova ochranného pole šlehaly blesky pokaždé, když se k němu bytost přiblížila a pokusila se ho dotknout. Ale nezabilo ji to.

Everson na tom byl podstatně hůř.

„Zpátky!" vykřikl Gucky a ve stejné chvíli telekineticky odmrštil Eversonovu cizí bytost proti stěně. Everson klesl k zemi a zůstal ležet.

Žhavé prsty paprskometů pak dokonaly dílo. Cizí netvor zůstal přilepen na podlaze.

To byla chvíle, ve které se Janus van Orgter stal neviditelným! Slyšeli jeho volání o pomoc, ale tam, kde ho obklopovala nestvůra, zůstala jen neviditelná mlha a biolog z velínu zmizel.

V té chvíli začala pracovat děla TITANU. Tifflor a Tanner pochopili, oč tu běží. Zachytili Guckyho krátké signály.

Gumové nestvůry byly teleportery, tedy bytostmi, které dokázaly silou vůle přenášet své vlastní tělo na určité vzdálenosti. Jen tak bylo možné vysvětlit jejich náhlé objevení. V zaměřovači centrále zaječel kapitán Brian, a Rhodan ho okamžitě pochopil. Úderem do tlačítek zastavil palbu z děl.

„Pane!" zvolal vyděšeně Tifflor. „Pane!!"

„Zastavte palbu, van Orgter přistál venku. Ta mrcha ho vzala s sebou," volal Rhodan. „Schwartzi, vyšlete ven jednotku robotů. Van Orgter je asi pět set metrů od lodi. Vysvoboďte ho! A ven s bojovými stroji! Ať ničí všechno, co nevypadá jako člověk! Ty potvory jsou jen slabými teleportery. Aby se dostaly na palubu, musely proniknout až do bezprostřední blízkosti lodi. Postarejte se, aby nám nepronikaly energetickým ochranným štítem."

„Nevaď? Jim," ozvalo se z energetické centrály lodi. „Proskočí štítem, materializují ve vnitřní zóně a pak znovu teleportují."

„Tak je dostaňte uvnitř ochranné zóny. Jednotlivá palba, každý si najde svůj cíl. Tifflore, přepněte na ruční ovládání. Těžké zbraně nepoužívat!"

^ A ^

Janus van Orgter, který se zničehonic ocitl venku v pekle, si všiml, že se spodní vstup křižníku otevírá. Všude kolem zuřil orkán. Nyní se z rematerializace probírala i gumovitá bytost, která ho držela kolem celého těla.

Janus ji kopl kolenem, ale k žádné reakci nedošlo. S velkou námahou zvedl ruku a zesílil náboj svého osobního energetického štítu. Kolem šlehaly blesky, ale nestvůra ho nepouštěla. Objímala ho jako neuvěřitelně pevná deka. Janus van Orgter se začínal bát, že roboti přijdou příliš pozdě.

Najednou měl dojem, že se udusí. Vražedná tíha ho začínala tlačit k zemi.

„To je konec!" zachraptěl do mikrofonu v helmě. Ve sluchátkách slyšel Rhodanovo volání, ale přestával ho vnímat. Uvažoval o tom, že by měl hned začít střílet, když vtom se s tou potvorou začalo něco dít.

Najednou se stáhla, vyjekla, uskočila, změnila se v kouli a okamžitě nato explodovala.

První van Orgterův počin patřil hlubokému nadechnutí. Zlověstně kvílející agregát skafandru přešel do normálních tónin.

Kolem něj explodovala další monstra. Jako by mu přišel někdo neznámý na pomoc. Van Orgter se potácivě napřímil, ale další prudký příval bouře ho popadl a odmrštil směrem k energetickému štítu TITANU. Připadal si jako zvadlý list ve vichřici.

Slyšel, jak křižník žňový zahájil palbu, Díval se za zářivými paprsky, které daleko od něj vytvářely v krajině hluboké, žhavé krátery.

Znovu zavanula vichřice a odmrštila ho ještě blíže ke štítu lodi. Ten pro něj znamenal nebezpečí. Kdyby se jej dotkl, vzplál by jako tříska na rozpálených kamnech.

Janus van Orgter zoufale sledoval roboty, ale ti postupovali jen velmi pomalu, protože měli práci s monstry.

^ x ^

Major Schwartz riskoval všechno. Když ze spodního vstupu vyklouzla „želva", mohutný pancéřovaný kluzák, bez ohledu na okolí se rozjel. Tank se. nesl několik desítek centimetrů nad povrchem a dosahoval značné rychlosti.

Schwartz se nemusel starat o spoustu monster všude kolem, protože jim svou pozornost věnovali bojoví roboti. Už jenom několika málo z nich se podařilo proskočit ochrannou zónou a dostat se na palubu.

Posádka už byla na jejich příchod připravena, takže k dalším únosům už nedošlo. Vždy tam byl někdo, kdo si všiml jejich mihotavé materializace a stačil vytasit ruční paprskomet.

Nicméně to byl boj.

Byla to krutá bitva.

Už několik minut se těm příšerám říkalo Mistři pěvci, kvůli melodickým zvukům, které v ohrožení vydávaly.

Lidé na palubě se sevřeli do desetičlenných skupin. Dokud nebyl van Orgter zachráněn, nemohlo být o nějakém startu ani řeči. Takže se muselo čekat na úspěch či neúspěch zásahové jednotky.

Schwartz a jeho deset mužů dobře věděli, že vlastně nemohou riskovat opuštění bezpečných stěn lodi. Kdyby některá z

příšer sklíčila přímo do vozu, byli by ztraceni. Uvnitř tak malých prostor nebylo možné používat paprskomety. Zničili by sami sebe.

Na obvykle nejúčinnější dezintegrátory tyhle potvory vůbec nereagovaly.

Proto se měli muži posádky kluzáku na pozoru a číhali na každý stín. Stříleli na všechno, co se venku v mlze pohnulo. Už jim padli za oběť i dva vlastní roboti.

Schwartz klel jako pohan, protože nikde neviděl van Orgtera. Optika mu ho neukazovala, jenom termický zaměřovač slabě naznačoval, kde by mohl stát. Do očí mu stékal pot z čela.

„Žene ho to pryč," zvolal major. „Můžete posunout energetický štít o pár set metrů?"

Na malé obrazovce přikývla Rhodanova tvář. O vteřinu později začal obrovský ochranný štít putovat.

Beztvaré příšery se daly na útěk. Mooffové tam pochopitelně byli ještě také, ale tentokrát nezaútočili.

„Zastavit, dvě vteřiny!" křikl Rhodan.

Schwartz popadl řízení a stáhl páku dozadu. Pancéřový kluzák se zastavil.

„To je k zbláznění," zasténal jeden z mužů z posádky, když z křižníku vyšlehla záplava oslnivé energie a dopadla před jejich vozidlem jako žhavá opona.

Jakmile zhasla, Schwartz se znovu rozjel. Van Orgter se křečovitě držel krystalického sloupu. Jen nějakých padesát metrů od něj se klenul energetický štít křižníku.

Schwartz nastavil sací paprsek a dostal biologa do jeho vlivu.

„Opatrně přitáhnout!" zvolal major. „K čertu, kdo to tam střílí! Já..."

Dunění vlastního palubního děla mu vyrvalo slova z úst. Z vířivé mlhy se vynořilo více než dvacet monster. „Palte,

0'Keefef vykřikl 'S vědomím, že příšery míří k jeho kluzáku.

Zároveň sledoval, jak jeho muži přinášejí van Orgterovo bezvládné tělo.

Palba ustala. Nebezpečí na chvíli pominulo.

Kluzák se otočil zpátky k TITANU a vklouzl do spodního vstupu. **Ze** zbraňové věže obrovské lodi vyšlehl poslední paprsek. Roboti se jeden po druhém vraceli. Venku mezitím propukala bouře, jakou ještě neviděli. Kdesi z paluby se ozvala střelba. Asi další monstrum.

Pak ale už nastalo ticho, a sotva motory lodi naskočily, major Schwartz se tiše zeptal: „Vždycky, když hrozilo největší nebezpečí, se ty příšerky zničehonic rozprskly. Jak to? Proč zrovna v takových chvílích? Kdo to zakročil? Gucky?"

„Ne! To nebyl Gucky. Ten měl dost práce s tím, aby na palubě vysvobozoval naše muže ze sevření nepřítele."

„Ne?" divil se Schwarz. „To nebyl on? Ale ty potvory explodovaly jako samy od sebe!"

Nedostal však žádnou odpověď.

TITAN se už zvedl do výšky. Hluboko pod sebou zanechal Mistry pěvce.

Pak přišlo hlášení z GANYMEDU. Na jižní polokouli, ve vzdálenosti asi 90 000 kilometrů od současné pozice TITANU, objevil něco, co do této jedovaté kuchyně nepatřilo.

Lehkou ocel.

Rozhodně bylo nepravděpodobné, že by ji tady na Mooffu někdo dokázal vyrobit.

TITAN letěl dál. Za ovládacím panelem seděl muž, kterého pálily oči. V palubním lazaretu sténali nemocní.

^ ^ ^

Jedno bylo jisté: Moorfové, ani jejich spřízněnci nemohli nic vybudovat. Stejně tak jisté bylo, že oba druhy monster žily v jakési symbióze. Mooffové kontrolovali Mistry pěvce a Arasové patrně kontrolovali Mooffy. Příšerné trojspřeží.

Lékaři, chemici a biologové se vrhli do práce. Vyšetřovali nalezené ostatky pozabíjených monster. Zjistili, že jim chybí mozky! Neměla vůbec nic, co by jim umožňovalo samostatné myšlení.

Přesto však žila, přesto velmi intenzivně bojovala.

Mistři pěvci byli prostě hádankou. Jejich tkáň nevypadala organicky. Orgter nad nimi stále jen kroutil hlavou. Chemici mumlali cosi o životaschopných umělých hmotách, vzniklých ve vysokotlaké čpavko-metanové atmosféře.

Tím však nic nevysvětlili.

Na obrazovkách TITANU zářila obrovská namodralá ocelová kopule. Byla poměrně plochá a ležela na bouřemi zmítané hladině oceánu z tekutého amoniaku. Tohle byl objev GANYMEDU...

TITAN se k němu pomaličku blížil.

Zároveň se ohlásil Freyt. V okolí sluneční soustavy Mooff bylo jako po vymření. Nikde neslyšeli žádné echo.

„Vypočítejte si novou oběžnou dráhu!" přikázal Rhodan. „Zůstaňte nad cílovou oblastí a připravte zbraně. Hlídejte vysílačky."

Freyt potvrdil příjem. Materiální zaměřovače TITANU oznamovaly změnu kurzu GANYMEDU.

„Ti tam dole jsou předem ztraceni," poznamenal Everson a bezděčně si hladil modřiny, které mu zůstaly po objetí oné příšerky.

Na palubě zavládlo neobvyklé napětí. Stálo je nervy a síly. Všichni tušili, že mocná ocelová kopule dole může být pouze výrobkem Arasů, galaktických doktorů.

Gucky, který naslouchal do prostoru a zachycoval mentální

impulzy, hlásil přítomnost bezpočtu, Mistru pěvců, jejichž tělesné impulzy se naučil perfektně rozlišovat.

Tiffior a Tanner seděli opět nad ohnivými varhanami, jak nazývali klávesnice a ovládací panel zbraňové soustavy. Zprávy z lazaretu byly uspokojivé. Od chvíle, kdy se vznesli, tam nastal klid, nicméně profesor Kamer hlásil, že nemoc pokračuje. Rhodan věděl, že mají nejvyšší čas.

Blížil se břeh amoniakového oceánu. Pomalu se ocitali na noční straně planety.

„Vzdálenost od kopule padesát dva kilometry," hlásil kapitán Brian ze zaměřovači centrály. „Opatrně, pane. Energetické zaměřovače našly atomární agregáty vysokého výkonu. Ti tam dole asi budou po zuby ozbrojeni. Vypadá to, že jsou na tom skoro stejně dobře jako TITAN."

Podobné úvahy se honily hlavou i Rhodanovi. Pokud si tu Arasové zřídili základnu, pak se dalo čekat, že bude vskutku silně vyzbrojená.

Přesně ve vzdálenosti padesáti kilometrů od kopule se křižník zastavil.

Matematické a geologické oddělení plnilo své úkoly. Rhodan potřeboval vysvětlení. Nevěřil, že by tak relativně plochá kopule plula na hladině, ale zároveň odmítal tvrzení, že by šlo o pevnost, spojenou nějak s tekutým čpavkem.

TITAN disponoval přístroji, které dokázaly analyzovat jakýkoliv materiál i na velké vzdálenosti. Jako první věc zjistily, že kopule spočívá na pevném skalnatém podloží. Takže stála na ostrově.

Znovu to byl dr. Certch, jehož odhady vedly k důležitým zjištěním. Vřítil se do velínu.

„Už jste slyšeli, že tady jsou plovoucí Mooffové?" ptal se a rychlým pohybem ruky zarazil všechny otázky. Jistě že Cucky už Rhodana informoval. Byla to jen řečnická otázka.

„Pozor, pane, tady něco nesedí. Je mi prostě divné, proč

neútočí svými sugestivními silami. Vždyť se jim jejich první společný útok málem podařil! Je nepravděpodobné, že by se vzdali. Možná nás čeká katastrofální překvapení."

Rhodan micky přikývl. Bylo mu divné, že se medúzy chovají tak klidně. Přitom pluly v amoniakovém oceánu ve velkém množství. Everson se otřásl při představě, že by měl plavat s nimi.

Janus van Orgter přemístil svůj hlavní stan do velínu. Byl bledý a vypadal vyčerpaně. Jenom oči plály zadržovanou zlostí. Patřil k osmdesáti procentům posádky, která Rhodanovy ohledy vůči Mooffům nechápala. Nejradši by zahájil proti Mooffům zničující palbu.

„Energetické echo!" ozvalo se od zaměřovačů.

„Hlasitost dvanáct, teď čtrnáct, vystupuje nahoru na dvacet. Rozbíhají se velmi silné stroje. Pozor! Zachycujeme impulz-ní echo! Jsme ohmatáváni paprsky. Nadsvětelná technologie, očividně hyperpaprsky. Konec!"

Tato slova bylo slyšet po celé palubě lodi. Muži byli jako na tmí. Neustále číhali na další zjevení Mistrů pěvců, přestože jim velení lodi tvrdilo, že se do výšky deseti kilometrů te-
leportací nedostanou.

Rhodan se zahleděl na ukazatele generátorů silových polí. Všechny běžely na maximum, byli tedy dobře chráněni.

Zvětšil optické zaměření, aby měl neznámou kopuli blíž. Prohlížel si její jednotlivé výřezy.

„Nevytvořili ochranný štít," říkal si pro sebe. „Proč ne? Technické vědomosti k tomu mají. Leda by v tom dřepěly jiné bytosti, než které čekáme."

Dr. Certch sebou trhl a pochybovačně si Rhodana změřil.

„Pane, to jsou Galaktičtí doktoři!"

„Jak to můžete tak přesné vědět?"

„Jsou to oni," ozval se i Gucky. „Cítím jejich mozkové im-
pulzy. Dobře je znám z Honuru. Pane, mám z toho špatnej

pocit. Stane-se něco hroznýho. Před ostrovem je spousta Mooffů. A Mistrů pěvců taky. Jestli tam přistaneme..."

Myšob zmlkl. Rhodan se zadíval přímo do jeho velkých očí. Bezděčně ho pohladil po srsti.

„Počkejte! Oni si myslí, že nás mají v kapse," namítl Crest. „Vědí, že jsme přiletěli kvůli nim. Určitě je jim jasné, že jsme to byli my, kdo zneškodnil jejich útok na Zalitu, který vedli prostřednictvím Mooffů. Musejí nás poznat už podle TITANU. Kromě toho jsou jistě informováni o našich nemocných. Galaxie má uši, Perry! Ani si neumíte představit, jak dokáží naslouchat! Oni dobře vědí, že proti nim nemůžeme střílet, pokud od nich chceme získat lék."

„Jasně," přikývl Rhodan. „Visíme ve vzduchu, máme protivníka, kterého jsme hledali, ale nesmíme na něj zaútočit. Tomu říkám situace!"

„Možná právě proto zůstávají Mooffové v klidu," namítal vzrušeně Certch. „Přivedl jste mě na jednu myšlenku. Omluvte mne!" řekl a vyřítil se z velínu.

V té chvíli začal Brian v zaměřovači centrále křičet, ale jeho slova se ztrácela ve všeobecném úžasu. Nad amoniakovým oceánem se totiž zničehonic objevila veliká mýdlová bublina. Nejdříve namodrale zazářila, pak její barva přešla do slabé záře.

„Takže přece jen energetický ochranný štít," poznamenal Rhodan. „Moc bych se divil, kdyby se vůbec nebránili. Tifflore, vypalte slabou dávku, abychom mohli změřit jeho kapacitu!"

Za několik vteřin Brian hlásil:

„Bez účinku. Ta věc vydrží hodně. Štít je nejméně stejně silný jako náš. Normální cestou se dovnitř nikdy nedostaneme."

Rhodan chvíli mlčky sledoval obrazovky, a teprve pak řekl: „Možná chtějí, abychom tu nahoře umřeli hlady! Vida, taky nás zdraví!"

I protivník si slabým paprskem změřil sílu jejich ochranného štítu. Rhodan se otočil na Guckyho: „Prcku, odvážil by ses do vosího hnízda? Zahrát si tam jednu pěknou hru?"

Myšob rázem o několik centimetrů povyrostl. Hra s nebezpečím byla jeho zálibou.

„Jasně, šéfe!" zapištěl. „Proč ne?"

„Jsi můj poslední teleporter. Naši zbrojaři ti dají malý černý míč. Až zapneš roznětku, odložíš ho tam dole u největších generátorů. Pak se uvidí, co se s ochranným štítem našich přátel stane."

Gucky pobaveně vycenil řezáky.

O několik minut později Rhodan vydával další rozkazy. Pochodující jednotky robotů mířily k antigravům a formovaly se.

Ve velínu se Rhodan obrátil na mutanta Wuria Senga. Podsaditý Japonec naslouchal s nakloněnou hlavou.

„Poletím nad kopulí, aby ses mohl podívat dovnitř. Najdi místo, kam by Gucky mohl teleportovat. Řekl bych, že tam musejí mít reaktorovou halu. Prcek se musí dostat do ní."

Sengu, jenž měl tu neobyčejnou schopnost, že při dostatečném soustředění viděl skrz jakoukoliv pevnou hmotu, beze slova přikývl. O chvíli později se obří bojový křižník pohnul.

To byla chvíle, kdy Rhodan zaslechl druhé varování, ale nebylo už zdaleka tak silné jako první: „Zůstaňte, kde jste! Nebezpečí. Už vám nemůžeme pomoci. Neleťte dál, vraťte se."

Rhodan tuto telepatickou zprávu zaslechl, ale Gucky na ni jako dobrý telepat ihned odpověděl.

„Kdo jsi?" zeptal se chlupatý myšob. „Odpověz, příteli. Myslíš to dobře, že?"

„Myslím to dobře," přišla odpověď. „Tohle je moje poslední varování. Jste však sami proti sobě. Leťte pryč. Pevnost cizinců nedobudete."

„Kdo jsi?"

„Jmenuji se Troth, ale to není důležité. Leťte pryč! Neleťte dál. To je moje poslední varování."

Gucky kladl další otázky, ale už na ně nedostal odpověď.

„Takže přece jen tu máme přítele," řekl Rhodan rozrušeně. „Prcku, jak to vypadalo v jeho mozku?"

Myšob rozhodil packy.

„Nemám tušení, šéfe. Nedostal jsem se tam. Musí to bejt nějaký divný stvoření. Ale žádnou nenávist jsem tam nenašel."

Rhodan to vzdal. Ať už to byl, kdo chtěl, na věci nemohl nic změnit.

TITAN plul nebezpečně pomalu nad energetickou kopulí. Oba štíty se málem dotkly. Protivník nic nepodnikl.

„Ta stanice leží hluboko dole ve skále," oznamoval Sengu. „Velký, patrně vypálený prostor."

Víc Rhodan nepotřeboval vědět. O třicet minut později se hlásil myšob. Byl oblečen do speciálního skafandru a u pasu se mu houpal malý černý míč.

^ ^ ^

Gucky se ještě jednou rozhlédl v umělé jeskyni, a teprve pak zmáčkl časový spínač. Kromě něj tam nikdo nebyl. Mamutí stroje běžely plně automaticky.

O chvíli později materializoval zpátky na palubu TITANU. Dvacet vteřin po úspěšném návratu nálož detonovala. Nesměli použít atomovou hlavici, úplně stačilo, aby se stroje poškodily natolik, že přestaly běžet.

Uprostřed podzemní strojovny se vyvinulo pětidimenzionální gravitační pole.

Poplach uvnitř kopule přišel příliš pozdě. A přišel by pozdě i tehdy, kdyby si Guckyho při odkládání bomby vůbec někdo všiml.

Z *hlubin* skály se ozvalo táhlé zavytí. Zmatené světelné spirály vystřelovaly z větracích šachet a jeden reaktor za druhým vypouštěly duši... • ;; ;

„Bylo to jednoduchý," tvrdil Cucky.

Rhodan nečekal ani o vteřinu déle, než bylo nutné. Superkřižník se pohnul. Vmžiku se vrátil nad ostrov. Zbytky ochranného štítu kopule by snadno neutralizoval kapesní paprskomet, ale posádky paprskových děl základny nesměly dostat čas na přípravu.

Mlčky kývl k ohnivým varhanům. Tifflor a Tanner mačkali tlačítka aktivace dezintegrátorů. ;,

Dole však jako by se nic nedělo. • ,;

„Opatrně!" vykřikl kdosi, ale bylo to zbytečné, protože najednou ze základny vyšlehl bezpočet bojových paprsků a zahalit TITAN do zářivého závoje. Na několik vteřin to vypadalo, že snad prolomí jeho energetický štít, ale brzy se všechno uklidnilo. Obrana TITANU ještě nikdy nebyla tak silně zatížena. ^ ! ,;..; .'". .:..; ••.^ ,

Rhodan viděl, jak to s jeho prvním důstojníkem; zacloumalo. Ještě že byl připoután. ; ; ^,

Pak dole konečně udeřily dezintegrátory křižníku. Naposledy odtud vyšlehlo několik paprsků, kopule se na chvíli zahalila do kouře částic, a když se rozptýlil, zívala dvaadvaceti prázdnými otvory. Dezintegrátory pracovaly tiše a spolehlivě...

Z otvorů brzy nato vyšlehly ohnivé jazyky. To se vzduch z útrob kopule smísil s metanovými plyny. Hned však zase zhasly, což svědčilo o tom, že zbraňová stanoviště byla od ostatních částí základny oddělena bezpečnostními dveřmi.

Rhodan ani teď neváhal. Těsně nad místy zásahů bouřily termické zbraně křižníku. Chrlily hrůzu, ne však jen kvůli účinnosti. Spíše kryly záda a odlákávaly pozornost od průzkumné jednotky. Zároveň v okolním oceánu ničily plovoucí Mooffy.

V té chvíli se TÍTAN zakousl svými strašlivými zuby Loď klesla níž.

Zastavila přesně 1200 metrů nad vřícím amoniakovým oceánem. Pořád ještě plula mimo dosah nebezpečných teleporterů, ironicky nazývaných Mistry pěvci.

Ze strategického plánu se odvíjel taktický útok.

Rhodan zachycoval zděšené impulzy prchajících Mooffů.

„Vysadit roboty, zajištěná formace," zaduněl Rhodanův hlas ze všech reproduktorů.

Tři tisíce samostatně uvažujících a samonaváděných arkonidských bojových strojů se pod ochranou vlastních antigravových polí vzneslo z výstupů křižníku.

Roboti ihned stříleli. Jako cíl jim sloužily otvory po vstřelech dezintegrátorů, hlídané Mistry pěvci.

Dvě minuty po vylodění je následovali muži průzkumné jednotky majora Schwartze. Rhodan hodlal zakročit až o něco později.

Čtyři sta mužů opustilo výstupy superkřižníku. Velmi rychle klesali dolů do míst, kde už roboti vyčistili otvory po vstřelech. Už tam nezůstalo nic, co by mohlo ohrozit Člověka.

„Eversone, držte loď v bezpečné výšce," přikázal ještě Rhodan a pak společně s Guckym skočil za poručíkem Tiffiorem, jehož muži právě pronikali do nitra cizí pevnosti.

^ ^ ^

„Rozhlížím se, šéfe!" hlásil Cucky.

Rhodan zvedl ruku. Cucky znovu teleportoval.

Stáli v prostorné hale, zaplněné zničenými zbraněmi a jejich zařízením.

Namířili na dveře do podzemí.

„Držte se!" zvolal Rhodan, než paprskomety propálily vstup. Vyrovnávání tlaku uvnitř a venku vyvolalo smršť, která s se-

bou strhla všechno, co nebylo přišroubováno. Stejně rychle to však přešlo.

„Nepoužívat termozbraně," volal Tiff do vysílačky. „Nebezpečí exploze. Je tady ošklivá směsice plynů."

Rhodan zůstal ještě chvíli v hale, do které vstoupili. Připomínala laboratoř, ale byla velmi těžce zdemolovaná. Ani tady nenarazili na žádné živé bytosti.

Vyhledal si klidný kout a odtud řídil jednotlivé akce. Blížilo se temné dunění. Muži speciálního komanda.

„Žádná palba, nepřítel se nebrání," hlásil major Schwartz ve videofonu.

„Pokračujte v dalším sektoru, udržujte spojení se mnou a se sousedními jednotkami."

Pokračovali. Neexistovalo nic, co by je zastavilo. Pokud tu někde pobývali Arasové, pak museli být vůči neuvěřitelné lidské odhodlanosti naprosto bezmocní.

Rhodan si vzpomněl najedno Crestovo konstatování. Tvrdil kdysi, že lidé jsou jedinými stvořeními v Galaxii, která se plně vyrovnají Arkonidanům v dobách jejich největšího rozkvětu.

„Mistři pěvci!" křikl kdosi ve sluchátkách. „Tady poručík Hathome, skupina šestnáct. Pronikáme do nějaké haly. Je plná těch příšer. Útočí na nás."

„Stáhněte se, schovejte se, uzavřete se do nějaké chodby. Grande, jak daleko jste s odvzdušněním?"

„Stroje pracují. Analýza vzduchu uspokojivá. Směs metanu a kyslíku je ve všech místnostech mimo nebezpečný poměr," odpovídal inženýr.

Rhodan naslouchal tichému hučení turbodmychadel. Tyto speciální stroje si poradily dokonce i s atmosférou zdejší planety.

Analýzu vzduchu prováděli roboti.

Poručík Hathome, který se osvědčil už při akci na Honuru,

dal zastavit nesmyslnou palbu z dezintegrátorů Příšery na ni vůbec nereagovaly. Když jeho muži rychle ustupovali, Rhodan vydal další rozkaz: „Všem průzkumným skupinám! Povoluji použít termozbraně. Nebezpečí exploze bylo odstraněno. Do všech místností pumpujeme venkovní vzduch. Můžete střílet!"

Hathome byl první, kdo tasil paprskomet a otočil se, aby si vzal na mušku nejbližší monstrum.

Začal boj. Někteří muži se dostali do sevření Mistrů pěvců, ale to už se u jednotky vynořil Gucky a pomáhal. Od této chvíle neměly příšery šanci. Bitva je zdržela.

Rhodan musel čekat.

^ ^ ^

Trvalo dvě hodiny palubního času, než pronikli do vnitřních s prostor pevnosti. Zvenčí vypadala kopule ještě docela dobře, l ale uvnitř se všude podobala hromadě sutin.

Před minutou došlo k prvnímu skutečnému kontaktu s nepřítelem. Našli mrtvolu hubené, humaniodní bytosti bílé barvy pleti a křehké stavby těla.

Rhodan se sklonil nad posedlou, nicneříkající tváří s vyhaslýma očima.

„Je to Aras," sdělil do mikrofonu. „Kde asi budou ostatní?"

„Támhle za dveřmi,"oznamoval vyčerpaně Tifflor. Jeho tvář se podobala masce nějakého ducha.

„Pane, je to hrůza! Nalevo od vás, támhleten velký vstup! Vede do jakési laboratoře. Povalují se tam celé kusy těch teleportačních monster, co se nám pořád pletou do cesty."

„Kusy?" zopakoval Rhodan zaraženě.

„Ano, pane. Biologové už jsou uvnitř. Tvrdí, že je to velká stanice na výrobu syntetického života. Jsou tam i kotle, ve kterých to nebezpečně bublá."

i! Rhodan ho následoval do zmíněné laboratoře.

Sotva vstoupil, zarazil se. Připomínalo to tam tovární halu - automobilky, jen s tím rozdílem, že tady se vyráběl pulzující život, který pro sebe nazvali Mistry pěvci.

Biolog Janus van Orgter konstatoval - monstra mohou bezesporu jednat jenom tehdy, jsou-li řízena silnou vůlí. Pravděpodobně jsou vyráběna k prodeji.

Rhodan přikázal: „Tiffiore, rozstřílejte výrobní linku. Všichni ven! I vědci!"

V té chvíli se ozvalo Guckyho volání o pomoc. Všichni slyšeli jeho vysoký hlas ve sluchátkách.

„Jsem v obytných prostorách. Rychle, pospěšte si! Arasové prchají do kosmické lodě. Stojí těsně vedle mě. Bojím - bojím se, že už nemůžu. Jsem vyčerpanej. Honem!"

^ A <>.

Rhodan mezitím volal na GANYMED.

„Oukej; pane," odpověděl mu Freyt. „Nebojte se, daleko se nedostanou," oznamoval klidným hlasem. „Chytili jste už někoho tam dole?"

„Já! Já tady držím tři Arasy! Bráněj se! Tak už sem konečně přijďte!" volal Gucky.

Rhodan vypnul spojení.

Zatímco do vesmíru vklouzla malá loď a snažila se utéci před GANYMEDEM, Tifflorova skupina pokračovala. Pod paprsky dezintegrátoru se rozsypávaly poslední stěny.

Gucky stál v malé místnosti pod třemi dlouhými, pohublými bytostmi, které visely na stropě, jako by je tam přilepil. Na sobě měly skafandry.

^ ^ ^

Trvalo ještě pět hodin, než-roboti a lidé pečlivě prozkoumali celou pevnost. Tři zajatí Arasové se mezitím na palubě TITANU podrobovali hypnovýslechu dr. Haywarda. Když dorazil Rhodan, doktor už znal výsledky. Lékaři Hayward a Kamer měli přísně strnulé tváře. Rhodan se zarazil a jen pomalu dosedl do křesla.

„Nechcete mi tvrdit, že ten výslech nebyl k ničemu, že ne?" zjišťoval opatrně.

Profesor Kamer si odkašlal. Čelo měl pokryto perličkami potu.

„Byl úspěšný, pane, ovšem pokud to tak můžu říct, pro nás byl úspěšný jen negativně. Pomocí hypnovýslechu jsme pronikli až do nejzazšího podvědomí zajatců."

A[9]"

»?•'* •

„Jak jsem řekl, negativní pro nás. Tato stanice sloužila k výrobě syntetického života. Vyráběné příšery byly pravidelně odváženy galaktickými doktory. Zdejší Arasové nemají s událostmi na Honuru vůbec nic společného. Oni vůbec netuší, že máme na palubě nějaké nemocné. Jejich výpovědi jsou naprosto důvěryhodné."

Rhodan schoval obličej do dlaní.

„Marnost nad marnost!" sténal tiše. „Všechno tedy bylo zbytečné."

Kamer mluvil dál.

„Pane, tato akce byla omylem. Vycházeli jsme z chybných předpokladů. Zdejší Arasové nás znali ze Zalitu, ale nevědí nic o Honuru. To oni dopravovali Mooffy na Zalit, ale nemají tu lék pro naše nemocné."

Rhodanovi poklesly ruce. Oči se zahleděly někam do nekonečných dálek.

„A teď?"

„Jedna výpověď je však důležitá, pane," skočil Kameroví **do** řeči Hayward. „Arasové mají takzvané centrální světy, na kte-

rých obchodují s jinými bytostmi. Pokud najdeme lék, pak jenom na planetě, které Arasové říkají Aralon. Tam je jejich takříkajíc farmaceuticko-medicínská prodejní centrála, která je zásobena všemožnými léky. Kromě toho tam žije několik jejich vůdců. Zajatci si jsou jisti, že tam najdeme pomoc."

„Pokud to bude nutné, k pomoci je přinutím, na to dávám své slovo," hlesl Rhodan. „Zavřete zajatce a dejte jim potravu. Jejich základna bude zničena."

„A Mooffové?" připomněl Everson.

„Nechtě je žít. Jsou to jen jejich otroci."

„Ale co Mistři pěvci? Ti představují velkou hrozbu! Měli bychom celou planetu zničit!" vrčel dr. Certch.

Rhodan vypadal unaveně. Velmi unaveně.

„Nechtě Mooffům jejich svět. Z těch čpavkových močálů se nikdy nedostanou, pokud jim k tomu někdo nepomůže. Ať si tady žijí, jak chtějí. Vy se postarejte o to, jak teď asi bude reagovat centrální počítač."

„Vy chcete letět zpátky na Arkon?" zeptal se zničeně Certch.

„Víte snad, kde máme hledat Aralon?"

Rhodan vstal a ve velínu se objevil Cucky.

„Volal nás náš přítel," vysvětloval. „Ten Trorth. Chce s námi mluvit, než odletíme. Ale musíme kvůli tomu dolů, šéfe, on na našem vzduchu nemůže žít."

„Trorth...? Ano, jistě. Tiffiore, Orgtere, pojďte, prosím, se mnou. Tiffe, deset strážných. Nechci, aby mě překvapili Mooffové."

„Čert vem ty bestie," zaskřípal Everson zuby. „Dávejte na sebe pozor, pane."

^ A ^

Snesli se v antigravových oblecích dolů a tasili zbraně. Jenom díky Guckyho náhlému výkřiku nevystřelili.

Trorth přišel sám. Osamoceně a opuštěně spočíval v rozpláclém těle. Medúzovitý korpus i u něj končil dvěma očkama. Cucky zapištěl.

„Ne, nestřílejte," ozval se tichý telepatický hlas v Rhodanově hlavě. „Už jste nás zabili příliš mnoho. Proč? Mí bratři pláčí. Nesnažili jsme se vás přinutit k odletu, když jste přiletěli poprvé? Vy jste ale přistáli a stejně jste po nás stříleli. Bylo to strašné. Pak už jsme nic nedělali. Ještě jednou jsem vás varoval, ale stejně jste zaútočili.

Pomáhali jsme vám, kde jsme mohli. Tví přátelé se octli v nouzi. Soustředěním společných sil jsme ničili nelidi, které nazýváte Mistry pěvci. Vybuchovali jako ohnivé míče."

„Ale co vaše zákeřné činy na Zalitu? Jak jsme jim měli rozumět?" zeptal se Rhodan. „Jenom proto jsme vás, Mooffy, považovali za nepřátele Impéria."

Muži mezitím schovali zbraně. Gucky tlumočil telepatický rozhovor nahlas.

„Ano, já vím," odpověděl Mooff Trorth. „Stydíme se. Můžeme vás jenom požádat o pochopení, protože děti nejsou moudré. Nevím, jestli máte také děti, takové, které ještě nemají vlastní vůli."

„Děti?" zaúpěl Rhodan. „Mooffové na Zalitu - to byly vaše děti?"

„Arasové je zneužívali a unášeli nám je. Nevěděly, co dělají. Vím, neexistuje pro ně omluva. My nemáme zájem o politickou moc. Když jste přišli, tušili jsme, že o nás máte falešnou představu. Dávno jsme vám odpustili. Všechno není tak zlé. Jsme rádi, když můžeme hovořit s bytostmi z jiných planet. Jistě, víme, že existuje Impérium, i když jsme sami tuto planetu nikdy neopustili. Už tady přistálo mnoho přátel, ale pak přiletěli Arasové a začali chovat ty kreatury. Stali se našimi nepřáteli. Budeš na nás ještě střílet?"

„Z hloubi srdce lituji toho, co se stalo," zašeptal tiše Rhodan.

„Můžeme vám pomoci?" zeptal se přívětivě Mooff. „Zapo- měň, zapomeň na všechno, co se tu stalo. Všichni děláme chyby. Já jsem se nemohl ohlásit dříve, protože bys mi nevěřil. Ale teď potřebuješ pomoc. Vidím ve tvé duši, že hodně tvých přátel je nemocných!"

^ ^ ^

Člověk a „netvor" se po dvou hodinách rozloučili. Rhodana i a jeho druhy trápily výčitky svědomí, Mooffové však byli nadšeni, že získali nové přátele. Padesát se jich rozhodlo vstoupit na palubu TITANU, aby pomohli hledat lék. Jejich telepatické a sugestivní síly mohly přinést rozhodující výhodu.

„Garande, nechtě několik místností na lodi proměnit ve vysokotlaké komory a naplňte je zdejší atmosférou," požadoval Rhodan, sotva vstoupil na loď. „Vytvořte Mooffům jejich životní podmínky. Ne, nedivte se, myslím to vážně. Naši přátelé pak přijdou na palubu. Rozuměl jste dobře - přátelé!" Venku zavyla bouře. Těsně před lodí se v rytmu vichřice pohupovala amorfní těla Mooffů...